

บทนำ

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว นานมากจริงๆ ก่อนไดโนเสาร์จะสูญพันธุ์ สมัยนั้นยังมียูนิคอร์นบินอ่อนเต็มฟ้า ปลาמיซาเดินได้ และมีเจ้าหญิงองค์หนึ่งซึ่งเลื่องลือว่าอัปลักษณ์มาก ทั้งพระพักตร์และพระวรกาย ปกคลุมไปด้วยตุ่มโตทำให้ละม้ายครึ่งคนครึ่งคางคก...

“วันนี้ฟ้าใสอากาศดี ดอกกุตุตพิดบานสะพรั่งเต็มสวน เจ้าหญิงจึงทรงออกไปเดินเล่น ทว่าพักหนึ่งก็เกิดหิว จึงตัวตพระชีวหาอันยาวเพื่อยและเหนียวหนึบเสวยแมลงที่บินอ่อนเหนือดอกกุตุตพิดเป็นพระกระยาหารว่าง

“ทันใดนั้นเอง มีแมลงยักษ์สองตัวบินผ่านมา ทรงมุ่งมาดว่าจะต้องเสวยเหยื่ออันโอชะนี้ให้จงได้ เจ้าหญิงทรงหาวิธีไม่ว่าเหยื่อนั้นมีใช้แมลง แต่เป็นเจ้าชายต่างถิ่นสองพระองค์ประทับบนยูนิคอร์นบินผ่านมา อาจฟังดูเหลือเชื่อเจ้าหญิงจะทรงเห็นคนเป็นแมลงได้อย่างไร แต่นิทานก็คือนิทานอะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น

“เจ้าชายผู้เคราะห์ร้ายทั้งสองพระองค์ต่างตกพระทัยที่จู่ๆ ก็มีวัตถุประหลาด รูปทรงเหมือนบ่วงบาทที่หึ่งเหนียวและเป็ยกขึ้นพุ่งจากเบื้องล่าง

ตัวดีขึ้นมากมายมัตร่าง เจ้าชายองค์ที่ผู้ทรงหล่อเหล่าแต่ไม่ปราดเปรียวเท่า เจ้าชายองค์น้องผู้ซื่อสัตย์และเตี้ยล่ำ จึงกลายเป็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายถูกเจ้าหญิง กลืนเข้าไป แต่ก็กลืนเข้าไปได้เพียงครึ่งองค์เท่านั้น เพราะพระวรกายของ เจ้าชายใหญ่กว่าแมลงหลายเท่าตัว

“ในขณะที่เจ้าหญิงทรงพยายามคายเจ้าชายองค์ที่ออกเพราะทรง หายใจติดขัด เจ้าชายหนุ่มก็พยายามดิ้นออกมาเพื่อให้มีชีวิตรอด เจ้าชาย องค์น้องเป็นผู้มีสติและพลังแข็งแรง จึงรีบดึงร่างของเจ้าชายองค์ที่ออก จากพระโอษฐ์ของเจ้าหญิงก่อนที่จะหึ่งคู่จะสิ้นลมหายใจไปเสียก่อน เจ้าหญิง ขอบพระทัยเจ้าชายองค์น้องที่ช่วยชีวิตพระองค์ไว้ด้วยความซบซึ้งพระทัย ยิ่งนัก เมื่อเจ้าชายทั้งสองได้เห็นเจ้าหญิงอย่างเต็มพระเนตร ต่างก็ตกหลุม รักความอัปลักษณ์ที่กลายเป็นความสวยแปลก เจ้าหญิงดีพระทัยยิ่งนักที่ สวยเลือกได้เป็นครั้งแรก แต่ถ้าจะให้ทรงเลือกใครก็ลำบากพระทัย ลึกๆ แล้วทรงอยากได้เจ้าชายทั้งสองเป็นพระสวามี แต่ด้วยภาพลักษณ์ของชัตติย- นารี เจ้าหญิงจึงต้องตัดสินพระทัยเลือกใครสักคนเป็นคู่ชีวิต

“ทรงใคร่ครวญอย่างหนัก เจ้าชายองค์น้องคือผู้มีพระคุณ แต่เจ้าชาย องค์พี่คือชายในฝัน ติดอยู่คนเดียวก็ตรงที่เจ้าชายองค์พี่เกือบจะทำให้ พระองค์สิ้นชีพ ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เจ้าชายองค์พี่ไม่ได้มีเจตนาทำร้าย พระองค์ คงต้องโทษพระเนตรที่ผิดเพี้ยนและความตะกละของพระองค์เอง ถ้าเช่นนั้นคงเป็นเพราะบุพเพสันนิวาสแน่แท้ที่ทำให้เจ้าหญิงและเจ้าชายองค์ พี่ประสบเคราะห์กรรมร่วมกัน แถมเจ้าชายองค์พี่ยังหล่อจนพระทัยสะท้าน เจ้าหญิงจึงทรงอภิเษกสมรสกับเจ้าชายองค์พี่ท่ามกลางความผิดหวังและ เสียพระทัยของเจ้าชายองค์น้องผู้แสนดี ทว่าเพียงสองเดือนหลังจากนั้น ทั้งคู่ก็หย่าร้างและสาบานว่าทั้งชาตินี้ ชาติหน้า และชาติไหนๆ ก็ขออย่าได้ มาพบเจอครองคู่กันตราบชั่วกัลปาวสาน...”

ชนิตายังไม่ทันสรุปอุทธาหรณ์สอนใจของนิทานเรื่องนี้ให้หลานฟัง เด็กหญิงแฉเรียลก็ร้องไห้โฮลั่นอย่างเสียขวัญ

บิดามารดาของเด็กหญิงรีบปรีะมาลัยจุดเกิดเหตุ ผู้ที่ตกเป็นจำเลย
 ซ้อหาทำลายโลกสีลูกกวาดของเด็กน้อยผู้ไร้เดียงสาให้พังครืนไม่มีชิ้นดีก็คือ
 ชนิตาเช่นเคย หล่อนไม่เคยคิดทำร้ายจิตใจหลาน ก็แค่อยากให้ออเรียล
 ได้เรียนรู้ว่าในโลกแห่งความจริง ความรักไม่ได้เป็นสีชมพูและหอมหวาน
 แต่มันเจ็บด้วยสีเทาหม่นๆ และขมปร่าต่างหาก

“ปล่อยหลานให้อยู่กับแกไม่ได้เลยจริงๆ...นี่แกลั้งอะไรออเรียลอีก
 ละ” ชิตชลจ้องหน้าชนิตาอย่างเอาเรื่องเช่นเดียวกับพี่สะใภ้ที่มองหล่อน
 รวากับเป็นฆาตกรต่อเนื่อง

ชนิตากลอกตาอย่างหน่ายๆ

“พดด้แต่เล่นิทานให้ออเรียลฟัง...จริงไหม”

ชนิตาหันไปคาดคั้นเด็กหญิงวัยหกขวบที่แก้มเปรอะไปด้วยคราบ
 น้ำตา เด็กหญิงพยักหน้ารับน้อยๆ ก่อนจะโผกอดมารดาแน่น

อาการขวัญเสียของบุตรสาวทำให้สามีนี้อยู่โกรธ

“เมื่อไหร่พดด้จะเลิกเล่นิทานดาร์กๆ ให้ออเรียลฟัง ออเรียลยังเป็น
 เด็กอยู่ ฟังเรื่องแยๆ แบบนี้ โตขึ้นมาจะกลายเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย
 จิตใจหยาบกระด้าง รักใครไม่เป็น”

ชนิตาเดือดจนคว้นออกหู...ถ้าจะว่ากันแบบนี้ ตบหน้าหล่อนซะเลย
 ยิ่งดีกว่า

ไช้ซี้ ก็สามีนี้นักเขียนนิยายรัก ซ้ำชีวิตจริงพี่สะใภ้หล่อนยังโหดดี
 อย่างเหลือเชื่อ ถึงชิตชลจะไม่ใช้สามีสัมบูรณ์แบบ นิสัยก็งั้นๆ ไม่หล่อ
 เหมือนพระเอกในนิยาย แต่เขาก็เป็นคนที่รักเดียวใจเดียว เทิดทูนดูแล
 เอาใจภรรยายิ่งกว่านางเอกในนิยายด้วยซ้ำ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สามีนี้อะ
 มองความรักเป็นสิ่งสวยงาม และสอนให้บุตรสาวเชื่อแบบเดียวกัน แต่จะมี
 ผู้หญิงสักกี่คนที่จะโหดดีเหมือนถูกหวยแบบนี้

“พดด้แต่สอนหลานให้รู้ว่าคุณรักจริงๆ มันเป็นอย่างไง ต่อไปออเรียล
 จะได้มีภุมิคุ้มกันถ้าเกิดผิดหวังขึ้นมา”

“เถียงกับคนขวางโลกอย่างแกไม่มีวันชนะหรอก เพื่อนคนเดียวไม่พอ ยังจะล้างสมองหลานอีก ฉันว่าแกควรไปอยู่ที่อื่นสักพัก ไปพบผู้คนซะบ้าง จะได้คิดอะไรเหมือนคนปกติ”

ชิตชลคงทนไม่ได้ที่หล่อนเถียงเมียรัก จึงออกโรงปกป้อง

“พี่เห็นด้วยกับพี่พอล ที่พัดมือคดกับความรักเป็นเพราะกลัวเจ็บอีกมากกว่า” สามีนี่ได้ที่จู่โจมหล่อน

ความปรารถนาดีของชนิตากลับถูกตีค่าเป็นเจตนาร้าย แต่ที่น้ำหนักน้อยใจที่สุดคือชิตชลไล่หล่อน แล้วยังเข้าข้างเมียอย่างไม่ลืมหูลืมตา...ดั่งนั้นจึงไม่มีเหตุผลอะไรที่หล่อนจะต้องรักษาสัญญาที่ให้ไว้แก่บิดามารดาว่า จะใช้ชีวิตอยู่ที่เกาะแห่งนี้กับพี่ชายตอนที่ท่านทั้งสองจากไปแล้ว

ชนิตาพยายามข่มน้ำตาที่อีกนิตเดียวจะรินที่ขอบตา แล้วเอ่ยอย่างไม่แคร์

“ได้ ถ้าพี่พอล พี่สา ไม่อยากให้อัดอยู่ที่นี้ พัดก็จะไป แต่ขอประกาศไว้เลยว่าต่อให้พัดไปไกลจนสุดขอบโลก ก็จะไม่มีผู้ชายคนไหนได้หัวใจของพัด” ชนิตาประกาศกร้าว

หากหล่อนมีญาณทิพย์ล่วงรู้อนาคตคงไม่เอ่ยประโยคนี้ออกมา และทำให้ต้องกลืนน้ำลายตัวเองอย่างทุกวันนี้

๑

หลบไป...แม่มา

การจลาจลติดขัด ควันพิษที่ก่อตัวหนาเหมือนหมอกและความ
เร่งรีบแข่งกับเวลาคือวิถีของชาวเมือง ถ้าคิดจะกลับมาอยู่ที่นี้ ชนิตาคงต้อง
ยอมรับให้ได้ว่าต่อจากนี้จะไม่มีความเสี่ยงคลื่นซบกล่อมยามนอน อากาศสดชื่น
แจ่มใสอายุทะเลในยามเช้า และการเดินทางท่องบ่นหาตทรายตามใจ
ปรารถนา

ถ้าไม่ใช่เพราะถูกอัปเปหิออกจากเกาะ หล่อนคงไม่กลับมาอยู่ในเมือง
กรุงที่อำลามาานเกือบเจ็ดปี แม่ชนิตาจะไม่เลือกให้กรุงเทพฯ เป็น 'บ้าน'
แต่ที่นี่ก็มีเพื่อนและบริษัทที่พร้อมอำนวยความสะดวกกลับมาของหล่อนเสมอ

ในอดีตชนิตาคือนักประชาสัมพันธ์สาวฝีมือดีที่ลูกค้ำระดับวีไอพีต่าง
ให้ความไว้วางใจ ธุรกิจระดับร้อยล้านพันล้านหลายองค์กรก็มีหล่อนนี้แหละ
ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ แต่ช่วงชีวิตที่งานรุ่งสูงสุด กราฟความรักของ
หล่อนกลับตกฮวบ ตอนนั้นหล่อนยังเป็นสาวน้อยที่ใช้ความรักขับเคลื่อน
ชีวิต ครั้นความรักที่เป็นเชื้อเพลิงมอดไหม้จนหมดจึงไร้เรี่ยวแรงทำงาน
ไต่เต้าที่เคยบรรเจิดและความมุ่งมั่นทะเยอทะยานจึงพลอยสูญสิ้นไปด้วย

ชนิตาทำงานที่สร้างโอกาสและเม็ดเงินไปอย่างน่าเสียดาย แต่ไม่เสียใจที่ได้กลับบ้าน ความรักจากครอบครัวและความสงบจากธรรมชาติช่วยเยียวยาและหล่อหลอมให้หล่อนกลายเป็นคนใหม่ที่เข้มแข็ง ชนิตารักตัวเองมากขึ้น และตระหนักว่าไม่มีรักใดที่มั่นคงและซื่อตรงได้ตลอดกาล มนุษย์ทุกคนต่างทำเพื่อตัวเองกันทั้งนั้น

“ช่วยจอดตรงบ้านข้างหน้าที่มีป้ายเขียวๆ ด้วยค่ะ” ชนิตาเอ่ยพลางเตรียมเงินค่าโดยสาร และหยิบกระเป๋ามาสำรวจความเรียบร้อยของใบหน้า ประสพการณ์ที่ผ่านมาไม่เพียงแต่เปลี่ยนการใช้ชีวิตและทัศนคติของหล่อน แต่ได้เปลี่ยนบุคลิกของสาวน้อยผู้บอบบางบ้าเบรนต์เนมให้กลายเป็นสาวแกร่งติดดิน เครื่องแต่งกายของชนิตาในวันนี้จึงเป็นเพียงเสื้อยืดคอกกลมสีดำพับแขนกับกางเกงผ้าครามมัดย้อม สีสนับหน้าใบหน้าแต่งแต้มอย่างบางเบาด้วยแป้งฝุ่นและลิปกลอส ผิวของหล่อนเนียนละเอียด เสียแต่ว่าไอแดดทำให้หมองคล้ำและมีกระขึ้นเล็กน้อย ทว่าชนิตากลับชอบลุคที่เป็นธรรมชาติของตัวเองในเวลานี้

สำนักงานซึ่งเป็นบ้านสองชั้นเบื้องหน้ายังคงสภาพเหมือนสมัยที่หล่อนทำงาน แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือกลุ่มคนทำงานที่หล่อนไม่คุ้นหน้า

“มาพบใครคะ ถ้าพี่มาสมัครงานเสิร์ฟ ร้านอาหารอยู่ถัดไป” หญิงสาวผมซอย วยี่ลีบปลาย ซึ่งแต่งกายด้วยชุดเดรสสีน้ำตาลยาว ทาปากสีแดงเลือดนก มองหล่อนตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า และเอ่ยด้วยน้ำเสียงหัวนๆ

พนักงานสาวผู้นี้คือตัวหล่อนในอดีต ชนิตาเองก็เคยใช้น้ำเสียงแบบนี้กับคนที่หล่อนตัดสินใจจากบุคลิกภายนอกว่าอยู่คนละระดับ ซึ่งมันก็กลายเป็นบทเรียนแสนแพง

“เปล่าค่ะ พี่มาสมัครงานที่นี่ คุณชนกันต์นัดให้พี่มาพบ”

พอได้ยินชื่อชนกันต์ บอสใหญ่ของบริษัทเท่านั้น สาวปากแดงจึงทำตัวสุภาพขึ้นเล็กน้อย

“งั้นพี่รอตรงนี่ก่อน อย่าเดินเพ่นพ่านไปไหน ที่นี่ไม่ให้คนนอกเข้ามา แล้วพี่ชื่ออะไรคะ”

“ชนิตาค่ะ”

หญิงสาวเดินกลับเข้าไปในสำนักงาน เพียงครู่หนึ่งก็เดินออกมาพร้อมกับชายร่างบ้อมวัยห้าสิบเศษที่แต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีน และมีชายหนุ่มร่างสูงโปร่งเดินตามมาอีกคน

“โง่งง แม่สาวชาวเกาะ พร้อมกลับมาทวงบัลลังก์แล้วใช่ไหม” ชายหนุ่มร่างสูงซึ่งทักทายหล่อนก่อนใคร

ชนิตายิ้มชนิดๆ ให้เพื่อนรัก ก่อนจะยกมือสวัสดีบอสนีใหญ่ที่ยิ้มกว้างให้

“พี่ดีใจจริงๆ ที่พัตกลับมา...ตั้งแต่พัตออกไป ลูกค้าหายไปเยอะเลย”

สาวปากแดงทำหน้างงๆ เมื่อเห็นว่าทั้งณัฐพลและชนกันต์ต่างพูดคุยกับหล่อนอย่างสนิทสนม

“พี่กันต์รู้จักผู้หญิงคนนี้หรือคะ”

“รู้จักสิไบเฟิร์น นี่ชนิตา พี่อาร์สาวคนเก่งในตำนานของบริษัทเราไงล่ะ คนที่พี่เอางานเก่าๆ มาให้พวกเธอศึกษากันบ่อยๆ”

ใบหน้าของหญิงสาวชื่อไบเฟิร์นดูจะเผือดลงเล็กน้อย แต่ก็พยายามเก็บอาการ

“ทำไมเมื่อกี้พี่ไม่แนะนำตัวล่ะคะว่าเป็นใคร”

“แล้วน้องให้โอกาสพี่ได้แนะนำตัวไหมล่ะคะ” ชนิตาเอ่ยยิ้มๆ ท่าทางสาวน้อยคนนี้จะไม่ได้แรงแคสียาก

“เจอครั้งแรกก็จะกันเลย แล้วอย่างนี้จะทำงานร่วมกันได้ไหมล่ะเนี่ย” ชนกันต์ทำหน้าห้วนใจ

“อย่าบอกนะคะว่าบอสจะให้ไบเฟิร์นทำงานกับป้าคนนี่ ไบเฟิร์นทำงานกับคนที่ไม่มีพรเฟสชันนัลไม่ได้หรอกค่ะ” รติมาทำหน้าที่หัก

ชนิตาชักเริ่มหมั่นไส้ความมั่นเบอร์แรงของสาวรุ่นน้อง “พัตเองก็

ทำงานกับพวกมือใหม่ไม่ได้เหมือนกันคะ”

“ใจเย็นก่อน นี่ยังไม่ทันได้ทำความรู้จักกันเลย เอาเป็นว่าไบเพิร์น ออกไปพบลูกค้าก่อนก็แล้วกัน ส่วนพัสดุตามพี่มา”

ชนกันต์คลี่คลายบรรยากาศมาด้วยเสียงเรียบๆ ซึ่งเป็นที่รู้กันว่า หากบอสใหญ่เอ่ยด้วยท่าทางนิ่งๆ เมื่อไหร่ก็ไม่ควรมีใครแผลงฤทธิ์ต่อ

ห้องทำงานของชนกันต์ยังคงอัดแน่นด้วยแฟ้มเอกสาร และฟีกเกอร์ ยอดมนุษย์ที่สะสมมาหลายปี แต่สิ่งที่สะดุดตาที่สุดก็คือโต๊ะหมู่บูชา และเครื่องรางของขลังจากเกจิอาจารย์ดัง แมंबอสใหญ่แห่งไบรท์สตาร์เอเจนซี (Bright star agency) เป็นคนหัวคิดทันสมัย แต่ก็เชื่อเรื่องโชคลางเหนือสิ่งใด แม้แต่ชื่อไบรท์สตาร์เอเจนซีก็ได้ขึ้นแสชื่อดังแห่งยุคเป็นผู้ตั้งชื่อและวางผังจตุรัสสำนักงานให้ และไหนจะยังการทำบุญประจำปีนับครั้งไม่ถ้วน

“นั่งก่อนสิพัสดุ ไม่เจอกันนาน ดูแจ่มใสขึ้นนะ”

“พี่กันต์เองก็ยังคงดูดีเหมือนเดิม แต่รู้สึกช่วงนี้ของขลังจะลั่นโต๊ะทำงานแล้วนะคะ” ชนิตาอดแซวไม่ได้ เพราะพื้นที่หนึ่งในสามของโต๊ะถูกจับจองด้วยของศักดิ์สิทธิ์ สิ่งที่ประจันหน้าและสบตากับหล่อนอยู่ในเวลานี้คือปีเซียะตัวดำเมี่ยมที่เจ้าของตั้งบูชาไว้เพื่อดักทรัพย์

“ช่วงนี้มีบริษัทฟิวเจอร์เปิดใหม่เยอะ ก็ต้องพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์เข้าช่วย แต่ปีนี้พี่โชคดีมากที่ได้พัดกลับมาทำงาน เพราะพัดคือเครื่องรางนำโชคที่ดีที่สุดของบริษัทเราเลยนะ” ชนกันต์ยังคงปากหวานเช่นเคย คำพูดหวานหูของเขาทำให้หล่อนรู้สึกดีเสมอ

“อย่ามั่นใจนักเลยคะว่าพัดจะเป็นตัวนำโชค ดูเหมือนตอนนี้พี่กันต์จะได้ฟิวเจอร์หน้าใหม่มาช่วยงาน อย่างไบเพิร์นไงคะ”

“เก่งยังไงก็ไม่เท่าเท่าพัดหรอก อย่าไปถือสาไบเพิร์นเลยนะ เด็กสมัยใหม่ก็แบบนี้แหละ มีความมั่นใจสูง”

“มั่นใจสูงยังไงก็ควรต้องมีสัมมาคารวะ พัดบอกไว้ก่อนว่าทำงานกับ

เด็กนี้ไม่ได้” ซนิต้ายืนคำขาด

“แล้วถ้าพี่ให้ไบเพิร์นขอโทษพัดละ บอกตรงๆ ว่าพี่อยากให้เราสองคนทำงานด้วยกันมาก พัดเป็นคนตัดสินใจเฉียบขาด ทำงานรอบคอบ ส่วนไบเพิร์นก็มีความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ”

“สรุปคือพี่กันต์ไม่มั่นใจในตัวพัดแล้วใช่ไหมคะ” ซนิตาสีงสัยสั้นนิดๆ แต่ก่อนหล่อนเคยเป็นหนึ่งในเสมอ แต่ตอนนี้รู้สึกเหมือนตัวเองถูกลดความสำคัญ

“ใจเย็นก่อนสิ พี่เชื่อมั่นในความสามารถของพัดเสมอ แต่พี่จำเป็นต้องให้ไบเพิร์นทำโปรเจกต์นี้ด้วย เพราะหมวดภาพ คุณพ่อของไบเพิร์นเป็นหุ้นส่วนของซีเจเวลเนส (CJ Wellness) ศูนย์สุขภาพโปรเจกต์ที่พี่จะให้พัดทำ”

“ถ้าให้เดา พี่ได้งานนี้มาเพราะไบเพิร์นใช่ไหมคะ” ซนิตาทถามตรงๆ เพื่อไม่ให้มีเรื่องค้างคาใจ

“จะว่าแบบนี้ก็ได้ ถือว่าพี่xor้องสักครั้งนะพัด แต่ไม่ต้องเป็นหน่วยงานนี้พี่จะให้พัดเป็นหัวหน้า”

“ถ้าเด็กไบเพิร์นเส้นใหญ่ขนาดนี้ จะเชื่อฟังพัดหรือคะ ทำทางไม่ค่อยชอบหน้าพัดเท่าไร”

“คนอย่างพัดไม่เคยสนใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไม่ใช่หรือ หรือกลัวผู้ไบเพิร์นไม่ได้”

ซนกันต์ฉลาดพูด คนอย่างหล่อนถูกหยามได้ที่ไหนกัน งานนี้ต้องพิสูจน์ให้รู้กันไปว่าแม่ก็คือแม่

“คนอย่างพัดเป็นมืออาชีพพอละ ก็แค่ไม่อยากร่วมงานกับคนที่ไม่มีเต็มใจทำงานด้วย ดีเหมือนกัน พัดจะได้รู้ว่าเด็กรุ่นใหม่มีของแค่ไหน”

“แบบนี้ถึงจะเป็นพัดคนเดิมที่พี่รู้จักจริงๆ พี่ไม่ค่อยหวังว่าพัดจะทำงานกับไบเพิร์นไม่ได้หรอก แต่หวังเรื่องที่พัดจะต้องรับมือกับนายแพทย์เมธา หุ้นส่วนอีกคนมากกว่า”

“พัดไม่กลัวลูกค้ายากๆ หรอกคะ ประเภทเพอร์เฟกชันนิสต์ จู้จี้ เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา อารมณ์ร้าย พัดเจอมาหมดแล้ว”

“เอาเป็นว่าพี่ไม่พูดดีกว่าว่าทำไมเคสนี้ยาก เดี่ยวเจอกับตัวก็จะรู้เอง เอาเน...พี่ให้ เครื่องรางนี้จะช่วยเรื่องเมตตามหานิยม จิตใจมั่นคงเข้มแข็ง เวลาเจอปัญหาจะช่วยให้ผ่านพ้นได้ง่ายๆ” ชนกันต์หยิบพวงกุญแจที่ห้อย เครื่องรางรูปเสือให้หล่อน

“ขอบคุณพี่กันต์มากนะคะ แต่พัดไม่ถนัดเรื่องแบบนี้ กลัวเก็บรักษาไม่ดี” ชนิตาปฏิเสธเสียงอ่อน เพราะหล่อนจะเป็นคนสุดท้ายที่จะเข้าร่วม สายมู

“รับไว้เถอะ เอาไว้ห้อยกระเป๋าแลบหอบก็ได้ ของแบบนี้ไม่เชื่อก็อย่าลบหลู่ พัดอาจต้องใช้สิ่งนี้เป็นที่พึ่งทางใจ” ครั้นชนกันต์เอ่ยเช่นนั้น ชนิตาก็ชักเริ่มหวาดๆ ลูกค้าคนใหม่ แต่เรื่องนี้ไม่น่าตกใจเท่าเรื่องที่ชนกันต์เอ่ยต่อ

“มีอีกเรื่องที่พัดควรจะรู้เกี่ยวกับไบเพิร์น ตอนแรกพี่ก็ลังเลว่าควรบอกพัดดีไหม แต่พี่ว่าเรื่องนี้มันก็ผ่านมานานแล้ว”

ทั้งน้ำเสียงและแววตาเห็นใจของชนกันต์ทำให้ชนิตาใจหวิวๆ อย่างบอกไม่ถูก

“คือตอนนี้ไบเพิร์นคบกับลิตี้อยู่”

ลิตี...ชื่อต้องห้ามที่หล่อนไม่ได้ยินใครเอ่ยถึงมาเกือบเจ็ดปีแล้ว ผู้ชายเห็นแก่ตัวคนนี่เองที่เคยเปลี่ยนโลกสีชมพูของหล่อนให้กลายเป็นสีเทาหม่น ชนิตาไม่สะเทือนใจ ไม่อาลัยผู้ชายคนนี้แล้ว แต่เวทมนตร์มิติที่ตกเป็นเหยื่อผู้ชายเลวๆ มากกว่า

“งั้นหรอกคะ มิน่าล่ะ พี่กันต์ถึงได้คิดว่าพัดเหมาะจะทำงานกับไบเพิร์น เพราะเราร่วมชะตาเดียวกันนี่เอง” ชนิตายิ้มหยัน

“พี่ไม่ได้คิดแบบนั้นเลยนะพัด” ชนกันต์ปฏิเสธด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ยังไงก็ขอบคุณที่บอกให้พัดรู้ และให้โอกาสพัดกลับมาทำงานที่นี้อีกครั้งนะคะ”

“พี่ดีใจนะที่เห็นพุดเข้มแข็ง งั้นวันนี้กลับไปพักผ่อนเถอะ พุดนี่จะได้
พร้อมมารับปริญญา”

ชนิตายิ้มอ่อน... หล่อนคิดผิดหรือเปล่านะที่หนีจากเกาะเพื่อมาเจอ
เรื่องวุ่นวายในอดีต แต่ที่น่าเจ็บใจที่สุดก็คือเพื่อนตัวแสบที่อุบเจียบทั้งที่รู้
เรื่องทุกอย่างดีกว่าใคร เห็นที่จะต้องเช็กบิลกันหน่อยแล้ว

ตั้งแต่ออกจากห้องทำงานของชนกันต์ ชนิตาก็เอาแต่นิ่งเจียบและ
จ้องมองณัฐพลอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ ทว่าเพื่อนตัวดีกลับทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้
พยายามเอาใจหล่อนด้วยการพาไปเลี้ยงชาบูของโปรดที่ห้างฯ หู แต่ชนิตา
ก็ยังมันตึง จนในที่สุดณัฐพลก็ทนไม่ไหว

“แกมีอะไรจะพูดก็พูดมาเถอะ เจียบๆ แบบนี้ฉันกลัว” ณัฐพลถาม
ทั้งที่ยังเคี้ยวเนื้ออยู่เต็มปาก

“ถ้าแกกลัวฉันจริง คงไม่มาถามฉันตอนที่กินเนื้อหมดไปครึ่งจาน
แบบนี้หรอก” ชนิตาอดเขวหะเพื่อนไม่ได้ สำหรับณัฐพลแล้ว หากมีอาหาร
ตั้งอยู่ตรงหน้า ความสนใจทั้งหมดจะพุ่งอยู่ตรงนั้น

“คนทำงานเหนื่อยๆ เวลากินถือเป็นเวลาพักผ่อน แกไม่พอใจอะไร
ก็พูดมา” ณัฐพลวางตะเกียบลงและตั้งใจคุยกับหล่อนเป็นครั้งแรก

“ทำไมแกไม่เคยเล่าเรื่องที่ไอ้ผู้ชายเลวๆ คนนั้นมันมีแฟนใหม่แล้ว
และคนนั้นคือน้องเด็กไบเพิร์น”

“อ้าว แกรู้เรื่องนี้แล้วหรือ” ณัฐพลยิ้มเหย ก่อนจะเอ่ยต่อ “ฉัน
ไม่ได้ตั้งใจจะปิดเรื่องนี้นะ แกเป็นคนพูดเองไม่ใช่หรือว่าไม่ให้ฉันพูดถึงคน
คนนี้อีก หรือว่าแกยังรักเขาอยู่”

“ถ้ายังรักอยู่ก็เิ่งเต็มที ฉันสาปส่งว่าขออย่าได้พบเจอกับไอ้ผู้ชายเลวๆ
คนนี้ตลอดชีวิต แต่กลายเป็นหนีไม่พ้น”

“ถ้าหนีไม่พ้นก็เผชิญหน้าสิ... ถึงเวลาที่แกจะต้องเริ่มต้นชีวิตใหม่จริงๆ
แล้วนะพุด” ณัฐพลเอ่ยอย่างจริงจัง และมันก็จีใจหล่อนเข้าอย่างจัง

ชนิตาเคยคิดว่าการกลับไปหลบเสียแผลใจที่บ้านคือการตั้งหลักใหม่ แต่เปล่าเลย จริงๆ แล้วมันคือการหนีทั้งคนหนีทั้งปัญหา ถึงหล่อนจะหายเจ็บแล้ว แต่เรื่องในอดีตก็ยังทิ้งเลี่ยนหนามเล็กๆ ไว้ในใจ ทางแก้ปัญหาคือ เมื่อหนามยอกก็ต้องเอาหนามบ่ง

“ก็จริงของแก ครั้งนี้นั้นจะไม่หนีอีกแล้ว...ว่าแต่ถามจริงเถอะ ยายเด็กโบเพิร์นนีเก่งจริงหรือเป็นพวกเด็กเสี้ยนกันแน่”

“ก็ทั้งสองอย่างนะ ครอบครัวนางรวยมาก เรื่องคอนเนกชันนี้ไม่ต้องพูดถึง ตั้งแต่โบเพิร์นเข้ามาทำงาน บริษัทเราก็ได้งานใหญ่ๆ จากนางนี่แหละ แต่นางก็เก่งนะ ทำงานคล่อง ปิดจ๊อบได้ทุกอย่างจนตอนนี้กลายเป็นลูกรักพี่กันต์ไปแล้ว”

พอได้ยินคำยืนยันจากปากของเพื่อนรักซึ่งไม่ซมไคร่ง่ายๆ ชนิตาก็ยิ่งหมั่นไส้ริติมา

“แล้วยายนี่เก่งกว่าฉันหรือเปล่า”

“อ๊ย ตายแล้ว แกจะหลุดตัวไปเทียบกับเด็กมันทำไม ภายนอกโบเพิร์นอาจดูมันๆ แต่จริงๆ แล้วไม่ได้มีพิษสงอะไรนักหรอก จะว่าไปแล้วก็ดูคล้ายๆ กับแกสมัยก่อนนะ มันใจไฟแรง พี่กันต์เค้าถึงเป็นห่วงอยากให้เห็นดูแล”

“เรื่องอะไรฉันจะต้องไปดูแลเด็กนั่นด้วย ถ้าปากแกขนาดนี้ไม่มีใครทำอะไรได้หรอก”

“แต่ริติก็ไม่ธรรมดาเนะ ยิ่งโบเพิร์นรวยๆ อยู่ด้วย ใช้อับลิ่งนี่เกาะไม่ปล่อยแน่ แกไม่คิดจะช่วยเด็กให้หลุดพ้นจากผู้ชายเลวๆ บ้างหรือ”

“ฉันไม่ใช่แม่ขึ้นะ บางทีโบเพิร์นอาจไม่โง่เหมือนฉันก็ได้” น้ำเสียงของชนิตาแผ่วลง ถึงหล่อนไม่ชอบหน้าริติมา แต่หล่อนก็ไม่อยากให้เห็นหญิงสาวมีชะตากรรมซ้ำรอย

“ไม่เอาแล้ว เปลี่ยนเรื่องดีกว่า รื้อฟื้นเรื่องเก่าๆ ก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมาแล้ว พี่กันต์เกริ่นเรื่องโปรเจกต์ศูนย์สุขภาพให้แกฟังหรือยัง”

“ก็แค่บอกคร่าวๆ...รู้ใหม่ วันนี้พี่กันต์เอาเครื่องรางมาให้ฉันด้วย สงสัยโพรเจกต์ใหม่นี้จะยากจริง”

“ถึงยากแต่ก็ทำหายนะ ดีไม่ดีแกอาจจะพาร์กจากงานนี้ก็ได้” ณิชพล เอ่ย แหวตาวีบวับชวนชวนลูก

“พูดเป็นนิยายไปได้ แกน่าจะเปลี่ยนอาชีพเป็นนักเขียนนิยายเหมือน พี่สา”

“นี่ฉันพูดจริงๆ นะ ลองดูรูปหมอมะธาซะก่อน เพอร์เฟกต์ซะยิ่งกว่า พระเอกในนิยาย หล่อ รวย ฉลาด ซาติตระกูลดี โสด ครบเครื่องไปซะทุกอย่าง” ณิชพลเอ่ยพลางยื่นมือถือที่มีภาพนายแพทย์หนุ่มให้หล่อนดู

“ถ้าแกปลื้มเขาขนาดนี้ ไม่ขอพี่กันต์ไปทำโพรเจกต์นี้เองซะเลยละ” ชนิตาทำปากแบ่เมื่อเพื่อนอวยลูกค้าซะเลิศเลอเกินกว่าเหตุ หล่อนยอมรับว่า ลูกค้าหนุ่มคนนี้หล่อจริง ชนิดที่ดาราชายระดับท็อปของประเทศยังซัดซ้าย ไบหน้าของเขาคมเข้ม จมูกโด่ง ริมฝีปากเป็นสีชมพูอย่างคนสุขภาพดี โดยเฉพาะรูปร่างที่สูงสมร่าต แม้จะใส่ชุดเครื่องแบบแพทย์ก็ยังคงมองออกว่าต้อง มีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ อย่างคนที่ออกกำลังกายเป็นประจำ

“แหม ถ้าพี่กันต์ให้ไป ฉันจะเซย์เยสโดยไม่คิดเลย แต่จริงๆ ก็แอบ โลงใจเหมือนกันนะ คำลือกันว่าหมอมะธาไม่ใช่คนที่ทำงานด้วยง่ายนัก”

“ที่ว่ายากนี่ยากขนาดไหนหรอ”

“ลือกันว่าเขาเป็นคนเอาใจยาก เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาตลอด จนสุดท้าย ไม่มีเอเจนซีไหนทนทำงานด้วยได้”

“แล้วทำไมพี่กันต์ถึงคิดว่าฉันจะทำงานกับอิตาหมอนี้ได้ละ ฉันยังมีความอดทนต่ำอยู่”

“ก็เพราะแกเป็นคนไม่ยอมใครไง พี่กันต์ถึงมั่นใจว่าจะรับมือหมอมะธาได้ เลือก็ต้องเจอกับเสียนี่แหละ ถึงจะสมน้ำสมเนื้อกัน”

ชนิตารู้สึกหวาดๆ ซอบกล หล่อนถอดเขี้ยวเล็บมานาน แต่ก็เป็น งานแรก มันจะล้มเหลวไม่ได้...คงถึงคราวต้องพึ่งของศักดิ์สิทธิ์ของชนกันต์

แล้วจริงๆ

หลังจากกินชาบูเสร็จ ณิชพลก็ชวนชนิดาไปซื้อเสื้อผ้าเพราะทนการแต่งกายที่ล้าลองเกินไปของหล่อนไม่ได้

“ตอนนี้แกลกลับมาทำงานแล้วนะพัต จะแต่งตัวเหมือนเดินเล่นอยู่ชายหาดไม่ได้ เสื้อผ้าหน้าผมต้องดูดีชนิดหนึ่ง อ้อ...ซื้อเสื้อผ้าเสร็จไปซื้อเครื่องสำอางด้วย”

ชนิดาพยักหน้ารับอย่างเนือยๆ หล่อนไม่ยอมเปลืองเงินซื้อข้าวของแพงๆ แต่ก็รู้ว่ามันจำเป็น เพราะเครื่องแต่งกายดีๆ ช่วยเสริมบุคลิกให้ดูน่าเชื่อถือ

ร้านเสื้อผ้าที่ณิชพลพาไปเป็นร้านของดีไซเนอร์ที่เขาสนิทสนม แม้ราคาเต็มสูงจนสะเทือนกระเป๋ แต่คุณภาพวัสดุและการตัดเย็บก็สมราคา

“ซื้อชุดสูทกับกางเกงสีขาวยาวตัวนี้เลยนะ แกลใส่แล้วดูสวยแพงมาก หมอเมธาเค้าชอบผู้หญิงแต่งตัวเนี้ยบๆ...อู๊ย กระเป๋าปรังลายจุดตัวนั้นก็ดี คลาสซีมาก” ณิชพลชี้นิ้วไปมาอย่างเพลิดเพลีน

ชนิดาทำหน้าที่เปลี้ยๆ “ฉันไปทำงานนะ ไม่ได้ไปเด็ด เอาแค่ชุดสูทนั่นก็พอ เดี่ยวให้พี่พอลส่งชุดทำงานเก่าๆ มาให้ก็ได้”

ชนิดายังไม่ยอมลงทุนกับชุดทำงานมากนัก เพราะตั้งใจว่าหากจบโปรเจกต์นี้และซิดชลโทร. มาอ้อ หล่อนอาจกลับไปอยู่บ้าน

“เออ ตามใจ เอากระเป๋าปรังลายจุดนั้นด้วยนะ ฉันซื้อให้เป็นของขวัญ”

“ฉันรักแกจัง” ชนิดาตกลงจะไปกอดเพื่อนรักด้วยความซึ้งใจ แต่กลับสะดุดไปชบอกรใครบางคนที่เพิ่งเดินเข้ามา และเมื่อเงยหน้าขึ้นสบตาคนผู้นั้นแล้วก็อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก

ในรูปก็ว่าหล่อนชียะแล้ว ตัวจริงนี่แซ่ซี้ดเรียกพี่...หัวใจของหล่อนเต้นรัวแรง ยืนนิ่งเหมือนต้องมนตร์นะจังจัง

“ตายแล้ว โลกกลมอะไรแบบนี้ สวัสดิ์ศิริขอบคุณหมอเมธา”

เสียงเจ็ดยแจ้วของณัฐพลทำให้ชินตาได้สติและรีบผละออกจากอก
ลำบัก

“เรารู้จักกันด้วยหรือครับ” เมธามองหน้าเพื่อนรักหล่อนอย่างงงๆ

“คุณหมอคงไม่รู้จักผม ผมชื่อณัฐพล ทำงานที่โบรท์สตาร์เอเจนซีที่
จะทำพรีอาร์ทูมย์สุขภาพให้คุณหมอครับ”

“อ้อ ครับ” เมธาเพียงตอบสั้นๆ สีหน้าท่าทางไม่แยแส

“ไม่มีมารยาท...ชินตากันดำในใจ พอสติกลับคืนมา ความหล่อเหลา
ของนายแพทย์หนุ่มผู้นี้ก็ไม่สามารถทำให้เคลิ้มได้อีก

“คุณจะยืนขวางผมอีกนานไหมครับ ผมรีบ” เมธาเอ่ยด้วยน้ำเสียง
รำคาญ

“ฉันยืนอยู่ตรงนี้ก่อน ทำไม่ต้องหลบ แล้วร้านนี้ออกจะว่าง เดินไป
ทางอื่นสิคะ” ชินตาเถียงกลับอย่างไม่ยอม

“ถ้าคิดจะเรียกร้องความสนใจด้วยวิธีนี้ มันไม่ได้ผลหรอก มุกอ่อย
ผู้ชายต้นๆ แบบนี้ผมเจอบ่อยแล้ว ไอ้ประเภทที่แกล้งเซดลามาชบอผู้ชาย
แล้วพอถูกจับได้ทำมาเป็นโวยวายกลบเกลื่อนนี้ไม่เนียนเลย” นายแพทย์
หนุ่มเอ่ยอย่างเย็นชา สายตาที่มองหล่อนเหมือนมองเชื้อโรคร้ายอะไรสัก
อย่าง

ชินตาถึงกับพูดไม่ออก ตั้งแต่เกิดมาหล่อนไม่เคยเจอผู้ชายร้ายกาจ
ขนาดนี้ ไม่มีวันที่หล่อนจะทำงานกับคนพรรค์นี้ได้แน่

“อย่าคิดว่าผู้หญิงทุกคนจะปลื้มผู้ชายอย่างคุณ เมื่อกี้ฉันเดินสะดุด
จะคิดซะว่าเดินชนต่อไม้”

“คิดแบบนั้นก็ดีครับ” เมธายังคงจ้องหน้าหล่อนอย่างเฉยเมยเหมือน
เดิม ก่อนจะเดินเลี้ยวไปหยิบชุดสูทสีขาวแบบเดียวกับที่หล่อนเลือก

“ผมขอชุดสูทชุดนี้ไซซ์เอสครับ”

เมธาเอ่ยกับพนักงานชายที่มีสีหน้าลำบักใจ พลังมองมาทางหล่อน

“ต้องขอโทษด้วยนะคะ สูทสีขาวไซซ์เอสชุดสุดท้าย ลูกค้านี้รับ

ไปแล้วค่ะ”

“เลขาฯ ของผมโทร. มาจองชุดสูทนี้ไว้แล้ว คุณลองเช็กดูให้ดีๆ ไม่อย่างนั้นผมจะโทร. หาคุณน่ะ”

พอเอ่ยชื่อดีไซเนอร์เจ้าของร้านเท่านั้น พนักงานขายก็หน้าซีด ชนิตาเห็นท่าทางจ้อยๆ ของหญิงสาวแล้วสงสาร

“งั้นพี่ไม่เอาแล้วก็ได้ คนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าหรูๆ ก็ไม่ได้บ่งบอกว่าเป็นผู้ดีได้เสมอไปหรอก” ชนิตาปรายตามองเมธา ขณะยื่นชุดสูทคืนให้พนักงานขาย ก่อนจะเดินออกจากร้าน แต่ยังไม่ทันเดินพ้นจากร้านก็ชะงักเมื่อได้ยินคำพูดไล่หลังของคู่กรณี

“คุณคิดถูกแล้วละที่ไม่ซื้อสูทชุดนี้ เพราะมันไม่เหมาะกับคุณ เสื้อผ้าแบบที่คุณใส่อยู่ก็เหมาะกับคุณแล้วละ”

ชนิตากำมือแน่น หากเป็นแต่ก่อนหล่อนคงไม่ยอมปล่อยให้ผ่านแน่ แต่ครั้งนี้หล่อนจะยอมอดทนเพื่อเอาคืนภายหลัง

๒

ความรักที่เป็นความลับ

ภาพหญิงสาวผมยาวที่กำลังนั่งอ่านหนังสืออย่างเพลิดเพลินท่ามกลางดอกกุหลาบนานาพันธุ์ในเรือนกระจก ทำให้สีหน้านิ่งเฉยไร้อารมณ์ของนายแพทย์หนุ่มละมุนขึ้นและมีรอยยิ้มปรากฏ เขาดีใจที่อย่างน้อยวันนี้ มุกตาภาไม่ขังตัวอยู่ในห้องนอนเหมือนอย่างเคย

เสียงฝีเท้าของเขาทำให้หญิงสาวเงยหน้าจากหนังสือ และส่งยิ้มแสนหวานที่ทำให้ดอกกุหลาบหมองไปถนัดตา

“นึกว่าวันนี้พี่เมฆจะไม่มาหา मुखะแล้ว ปกติเห็นงานยุ่งตลอด”

มุกตาภาทำน้ำเสียงเง้งอเหมือนครั้งที่ยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่คอยวิ่งไล่ตามเขา ไม่ว่าจะอยู่ไหนหรือทำอะไร มุกตาภาจะตามติดชนิดไม่ให้คลาดสายตา ตอนนั้นเขาเคยนึกว่าคาญ แต่เวลานี้เขากลับอยากให้เธอทำแบบนั้นกับเขาอีก

“ถึงยุ่งยังไงพี่ก็ต้องกลับมาฉลองวันเกิดกับ मुखะ แสบปีเบิร์ตเดย์นะ” ทั้งน้ำเสียงและแววตาของเธอที่เอื้อนเอ่ยทอดหวานอย่างที่ไม่เคยใช้กับผู้หญิงคนไหน คงไม่มีผู้ใดเชื่อแน่หากไม่เห็นกับตาตัวเองว่านายแพทย์หนุ่ม

ผู้เขียนชาจะมีมุมที่อ่อนโยนเช่นนี้

เมฆาอยากมีเวลาอยู่ตามลำพังกับหญิงสาวอีกสักกนิດ แต่ความสนใจของหญิงสาวถูกทำให้หันเหด้วยเสียงเพลงแฮปปี้เบิร์ทเดย์และเค้กครีมสด บิบเป็นดอกไม้หลากสีที่มีหน่อดินถือเข้ามา

“สวยจังเลยคะคุณแม่” หญิงสาวอุทานด้วยความตื่นตื่น

“สุขสันต์วันเกิดนะมุก รีบอธิษฐานก่อนจะดับเทียนสิลูก”

มุกตาภาหลับตา พนมมือกลางอก ก่อนจะเอ่ยถึงสิ่งที่ปรารถนาด้วยเสียงหม่นเศร้า “หากสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะรับฟังคำอธิษฐาน มุกอยากขอให้ตัวเองกลับมาเดินได้อีกครั้ง เมื่อที่จะไปไหนมาไหนด้วยรถเข็นนี้เต็มทน”

ไม่ใช่เพียงมุกตาภาที่อยากกลับมาเดินได้ ทั้งเมฆาและมารดาของหญิงสาวต่างรอคอยให้มีปาฏิหาริย์นี้เกิดขึ้น

เมื่อสองปีก่อน มุกตาภาเคยคบหาผู้ชายกับชายหนุ่มผู้หนึ่ง หญิงสาวปิดเรื่องนี้เป็นความลับ เพราะเกรงว่าเมฆาจะขัดขวางเหมือนที่ผ่านมา

ในสายตาของคนอื่น เมฆาดูเป็นที่ชายที่หวงและเป็นห่วงน้องสาวมาก แต่จริงๆ แล้วเขาไม่เคยคิดว่ามุกตาภาเป็นน้องสาวเลย

หลังจากศศิมา มารดาของเขาเสียชีวิตได้ราวปีเศษ ศาสตราจารย์ นายแพทย์จรัส บิดาของเขาก็แต่งงานใหม่กับมัทนี ซึ่งมีลูกติดคือมุกตาภา เมฆายังจำวันแรกที่ได้เจอเด็กหญิงผู้มีหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มเหมือนตุ๊กตา และรอยยิ้มแสนสดใสเป็นมิตรนั้นได้ดี แต่ความน่าเอ็นดูนั้นก็ไม่ใช่สิ่งจับใจเขา เท่ากับความเชื่อมั่นและศรัทธาของเธอที่มีต่อเขา

ท่ามกลางความสิ้นหวังและอ่อนใจของบิดาที่มีต่อผลการเรียนอันดั่ง รุ่งท่ายของเขา มีเพียงมุกตาภาเท่านั้นที่คอยให้กำลังใจ

‘มุกเชื่อว่าพี่เมฆจะสอบได้ที่หนึ่งได้แน่ ขนาดจิกซอร์ยากๆ พี่เมฆยังต่อเสร็จภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมง ถึงใครจะว่าพี่เมฆไม่เก่ง แต่พี่เมฆเก่งสำหรับมุกเสมอ’

การที่มีใครสักคนแสดงออกว่าเชื่อมั่นในตัวเรานั้น มีพลังมากพอที่

จะพลิกชีวิตให้เปลี่ยนไปอีกทางได้ มุกตามาทำให้เมธายากเป็นคนที่ดีและเก่งในสายตาเธอ เขาอาจไม่ได้เป็นคัลยแพทย์ชื่อดังอย่างทุกวันนี้หากไม่ได้รับกำลังใจจากมุกตามาในวันนั้น ดังนั้นทั้งสายตาและหัวใจของเขาจึงไม่มีพื้นที่ว่างสำหรับผู้หญิงคนอื่นอีก

ทว่ามุกตามาไม่เคยเหลียวใจต่อความรู้สึกพิเศษที่เขามีต่อเธอ และเขาก็ไม่แน่ใจนักว่าเธอจะยอมรับมันได้ไหม เมธาก็ได้ออดทนและเฝ้ามองเด็กหญิงมุกตามาเติบโตเป็นที่ทันตแพทย์สาวผู้สง่างาม เขาวางแผนไว้ว่าจะสารภาพความในใจในวันที่เธอสำเร็จการศึกษา...ทว่าวันนั้นมันไม่มาถึง!

มุกตามาต้องลาออกในภาคการศึกษาสุดท้ายเพื่อรักษาตัวจากอุบัติเหตุรถคว่ำ หญิงสาวจับได้ว่าคนรักกำลังพาผู้หญิงอีกคนไปเที่ยวที่หัวหิน มุกตามาจึงขับรถตามไปโดยที่ยังขับรถไม่คล่องนัก เมื่อมีรถขับเบียดแซงขึ้นมา ด้วยความตกใจ มุกตามาจึงเหยียบคันเร่งและหักพวงมาลัยหลบทำให้รถพุ่งเข้าชนกับต้นไม้ใหญ่และยุบไปครึ่งคัน หญิงสาวถูกส่งตัวมาโรงพยาบาลด้วยสภาพเป็นตายเท่ากัน

ภาพเหตุการณ์ที่มุกตามาหมดสติเนื้อตัวอาบด้วยเลือดยังเป็นภาพที่เมธาคำได้ติดตา แพทย์พยายามช่วยชีวิตมุกตมาอย่างสุดความสามารถและผ่าตัดยึดตรึงกระดูกสันหลังที่หักจนกระทบเส้นประสาทบางส่วน แม้การผ่าตัดประสบความสำเร็จด้วยดี แต่ความเสียหายรุนแรงที่เกิดขึ้นกับเส้นประสาททำให้หญิงสาวมีโอกาสกลับมาเดินได้น้อยเต็มที

เหตุการณ์ในวันนั้นจะไม่เกิดขึ้นเลย หากไอ้ผู้ชายเลวๆ ไม่นอกใจมุกตามา

เมธายพยายามคาดคั้นหญิงสาวว่าผู้ชายคนนั้นคือใคร แต่มุกตาก็ปิดปากเงียบและขอร้องไม่ให้เขารื้อฟื้นเรื่องนี้อีก

‘ถ้าพี่เมธไม่ยอมทำให้มุกเสียใจไปมากกว่านี้ ก็เลิกถามถึงผู้ชายคนนี้เสียที ถือว่าสิ้นแวรสิ้นกรรมกันไป’

ถึงมุกตามาจะไม่เคยเอ่ยถึงผู้ชายคนนั้นอีก แต่เมธาก็รู้ว่าบาดแผล

ในใจของหญิงสาวไม่เคยจางหาย ความลับไม่มีในโลก...สักวันหนึ่งเขาจะต้องรู้ให้ได้ว่าผู้ชายคนนั้นคือใคร และเขานี้แหละจะทำให้มันต้องซดใช้อย่างสาสม

“พี่เมฆ ไม่มีของขวัญให้มุกหะรอคะ”

เสียงหวานใสของหญิงสาวทำให้เมฆนึกขึ้นได้

“นี่ล่ะ ของขวัญจากพี่ ลองเปิดดูสิ” เมฆยื่นของขวัญที่เขาตั้งใจนำไปห่อให้ดูสวยงามเป็นพิเศษ

“หวังว่าปีนี้พี่เมฆจะไม่ให้ตุ๊กตาอีกนะคะ” หญิงสาวเอ่ยล้อๆ ก่อนจะแกะห่อของขวัญอย่างเบามือ ครั้นเห็นสิ่งของในกล่อง หญิงสาวก็ทำตาโต

“พี่เมฆรู้ได้ยังไงว่ามุกอยากได้ชุดสูทชุดนี้ มุกไม่เคยบอกใครเลยนะ แต่จริงๆ ไม่น่าซื้อมาเลย ชุดสวยๆ แบบนี้ไม่เหมาะกับคนพิการ น่าจะเหมาะกับผู้หญิงทำงานที่บุคลิกเก่งๆ มากกว่า” น้ำเสียงของมุกตาทาหม่นลง

“มุกไม่ใช่คนพิการสักหน่อย...ที่พี่ซื้อชุดนี้ให้เพราะพี่ตั้งใจชวนมุกไปทำงานที่ศูนย์สุขภาพของพี่ไง”

“มุกจะไปช่วยอะไรพี่เมฆได้คะ ทุกวันนี้ยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เลย แถมยังเรียนไม่จบอีก ไปอยู่ที่นั่นจะเป็นภาระให้พี่เมฆเปล่าๆ”

“ถ้าพี่คิดว่ามุกเป็นภาระ พี่ไมชวนให้ไปช่วยงานหรอก อีกร้อยมุกพึ่งพุดเองไม่ใช่หรือว่าอยากเดินได้ หากใจไม่สู้และยังนึกดูถูกตัวเองอยู่แบบนี้ มุกก็ไม่มีวันกลับมาเดินได้จริงๆ หรือ”

หญิงสาวหน้าจ้อยที่เขาไม่ไ้เธอเหมือนทุกครั้ง เพราะการแสดงความคิดเห็นมากเกินไปก็จะยิ่งทำให้หญิงสาวอ่อนแอ

“แล้วถ้ามุกไปอยู่ที่นั่น คุณแม่จะอยู่กับใครคะ” มุกตาทาหันไปเอ่ยกับมารดาด้วยความกังวล

“แม่ก็อยู่กับพ่อสิจ๊ะ นี่ก็ตั้งใจว่าจะไปเที่ยวยุโรปกันสักเดือนสองเดือนดีเลย แม่จะได้ฝากให้เมฆช่วยดูแลมุก” มัทนี่หันมามยิ้มให้เขา

“แม่คงเบื่อ แล้วก็เหนื่อยที่ต้องดูแลคนพิการอย่างมุกแล้วใช้พี่เมฆคะ”

หญิงสาวตัดพ้อทั้งน้ำตา

“มุกก็รู้ว่าแม่ไม่เคยคิดแบบนี้เลย ถึงเวลาแล้วที่มุกจะต้องเข้มแข็ง และเริ่มต้นชีวิตใหม่เสียที” มัทนี่เอ่ยกับบุตรสาวด้วยน้ำเสียงจริงจังกว่าเคย ทั้งเขาและมารดาของหญิงสาวต่างเห็นพ้องกันว่า หากยังปล่อยให้มุกตามากมายอยู่ความหมองเศร้าในอดีต ก็อาจจะสายเกินไปที่จะทำให้มุกตามากลับมาเป็นคนมั่นใจและสดใสเหมือนเคย

หญิงสาวเงยไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงอันเบาแผ่ว

“มุกจะพยายามนะคะ”

“ไม่ใช่แค่พยายาม แต่มุกต้องทำให้ได้...แล้วอย่าลืมใส่ชุดสูทตัวนี้วันที่เริ่มงานวันแรกนะ กว่าพี่จะได้มา พี่ต้องแย่งกับผู้หญิงคนหนึ่ง”

ภาพเหตุการณ์ที่ร้านเสื้อเมื่อวานยังรบกวนจิตใจเขาไม่หาย ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนมองเขาด้วยสายตาเกลียดชังแบบนี้เลย

“พี่เมฆไม่น่าแย่งเขามาเลย” มุกตามากอย่างไม่มีสบายใจ

“จริงๆ พี่ไม่ได้แย่ง เพราะจองชุดนี้มาก่อน อีกอย่างพี่ว่าชุดนี้ไม่เหมาะกับผู้หญิงคนนั้นจริงๆ พอพี่พูดตรงๆ ก็กลายเป็นว่าพี่ดูถูกเธอ”

เมธาเล่าด้วยเสียงหน่ายๆ

เขาพูดแบบนี้เพราะหวังดี คนเราจะดูดีได้ก็ต่อเมื่อแต่งกายเข้ากับบุคลิก ผู้หญิงที่มีบุคลิกสบายๆ มาใส่ชุดสูทเป็นทางการ แทนที่จะดูสวยสง่ากลับดูขัดตาชะมากกว่า

“ตายแล้ว พี่เมฆ พูดแบบนี้ได้ยังไงคะ ถ้ามุกเป็นผู้หญิงคนนั้นคงจะเกลียดพี่มาก”

เมธายิ้มเจื่อนๆ ใ้ว่าเขาไม่รู้สึกลึบเลย แต่ตอนนั้นเขาไม่ค่อยไว้ใจผู้หญิงคนนั้นจริงๆ ก็เธอมองเขาด้วยสายตาเค็ล้้มๆ เหมือนกับผู้หญิงอีกหลายคนที่ยพยายามสร้างสถานการณ์เพื่อทำความรู้จักเขา ใครจะไปรู้ล่ะว่าเธอไม่ได้เป็นเหมือนผู้หญิงพวกนั้น เขาก็แค่ป้องกันตัวไว้ก่อน

“ช่างเถอะ พี่คงไม่ได้เจอผู้หญิงนั้นอีกแล้ว และอีกอย่างพี่ก็ไม่แคร์

ว่าใครจะคิดยังไงกับพี่ด้วย” ใจจริงเธอยากพูดต่อว่าคนเดียวที่เขาคើคือ มุกตามากคนเดียวเท่านั้น

“ถึงยังไงมุกก็ไม่อยากให้ใครมองว่าพี่เมฆเป็นคนหยาบคายอยู่ดี สัญญากับมุกได้ไหมว่าถ้าพี่เมฆเจอเธอคนนั้นอีกครั้ง พี่เมฆจะขอโทษและ พุดจาตีๆ กับเธอ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้ารับให้จบๆ เรื่องไป ก่อนจะวกเข้าสู่เรื่อง สำคัญ “เอาเป็นว่ามุกเตรียมตัวให้พร้อมนะ พี่จะมารับไปที่ศูนย์ฯ ด้วยกัน วันเสาร์นี้”

“เสาร์นี้เลยหรือคะ มุกยังไม่ทันได้เตรียมตัวเลย” หญิงสาวแย้ง เสียงอ่อยๆ

“พี่เตรียมทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว มุกไปแต่ตัวยังได้เลย รับรองว่าพอ ไปถึง มุกจะต้องชอบที่นั่นแน่” เมฆเอ่ยอย่างมั่นใจ เพราะศูนย์สุขภาพแห่งนี้ เขาสร้างมันขึ้นมาเพื่อเธอ และหวังว่าเธอจะรับรู้ถึงความทุ่มเทนี้

วันนี้เป็นเช้าวันแรกที่ซินดาเริ่มงาน ชนกันต์จัดโต๊ะทำงานใกล้ๆ โต๊ะ ของณัฐพลให้หล่อน เนื่องจากซินดาตัดสินใจกลับมาทำงานบุปบับ เครื่อง-เขียนและอุปกรณ์คอมพิวเตอร์จึงยังไม่ทันได้เตรียมไว้ให้ ซินดาเลยต้องเอา แลปทอปและเครื่องเขียนส่วนตัวมาเอง อะไรที่ขาดก็ยืมณัฐพลไปก่อน ความไม่พร้อมเรื่องอุปกรณ์สำนักงานเป็นเรื่องน่าหงุดหงิดก็จริง แต่ไม่น่า หนักใจและปวดหัวเท่าการประชุมบ่ายนี้

ตอนแรกชนกันต์บอกหล่อนว่าจะบริฟโพรเจกต์งานคร่าวๆ ให้ฟัง แต่ จู่ๆ เปลี่ยนมานัดประชุมกะทันหัน ซ้ำเมฆจะมาร่วมประชุมด้วยอีก ในเมื่อ หล่อนตั้งใจไว้แล้วว่าทำงานนี้ให้ดีที่สุด เพื่อไม่ให้นายแพทย์ปากบิ๋มมอง หล่อนด้วยสายตาดูถูกเหยียดหยาม ซินดาจึงต้องศึกษารายละเอียด โพรเจกต์และความคืบหน้าของงานจากเอกสารที่ชนกันต์เตรียมไว้ให้ แล้ว ไหนจะต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับเมฆให้ได้มากที่สุด ไม่ว่าจะสไลด์การทำงาน

ผลงานที่ผ่านมา รวมทั้งเรื่องส่วนตัวแบบเจาะลึก

จะหวังให้รติมาช่วยเตรียมงานให้หล่อนนะเธอ ไม่มีทาง...ตั้งแต่แปดโมงเช้าจนปานนี้ หญิงสาวยังไม่เอียงกรายเข้ามาในออฟฟิศเลย

‘ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน’ คตินี้ยังคงใช้ได้เสมอ ดังนั้นตั้งแต่เริ่มงานชนิตาจึงแทบไม่ละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์

“อีกนิดเดียวแกก็จะเข้าไปสิงในคอมพิวเตอร์แล้ว พักสายตาบ้างเถอะ” ฌัฐพลเอ่ยด้วยความเป็นห่วง แล้วยื่นขวดน้ำผลไม้และแซนด์วิชให้หล่อน “เอานี้ กินรองท้องชะหน่อย จะได้มีเรี่ยวแรงไปตบตีในที่ประชุม”

“ขอบใจนะ ฉันละเปลี่ยจริงๆ พี่กันต์รับขวัญการกลับมาของฉันทัว้งงานสุดโหดหิน จะว่าไปแล้วทั้งศูนย์สุขภาพและโพรไฟล์เจ้าของก็ทรูดูดีทุกอย่าง อีตาหมอนี้เจ็บแพทย์จากมหาลัยรัฐชื่อดังด้วยเกียรติยศอันดับหนึ่งเหรียญทอง แถมยังได้อเมริกันบอร์ດด้วย แต่นิสัยนี้ติดลบมาก ไม่แปลกใจเลยที่ไม่เคยมีแฟน”

ชนิต้ายิ้มเหี้ยม หากหล่อนไม่เคยเจอเมธาตัวเป็นๆ อย่างเมื่อวาน ก็คงเคลิ้มกับภาพหล่อๆ และข้อมูลที่สื่อนำเสนอแต่ด้านดีๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องมุลนิธิที่นายแพทย์หนุ่มก่อตั้งขึ้นเพื่อผู้ยากไร้ หรือเป็นอาจารย์หมอที่นักศึกษแพทยรักรักและเคารพ

“แกรู้ได้ไงว่าเขาไม่เคยมีแฟน เขาอาจไม่ได้เปิดเผยให้สื่อรู้ก็ได้” ฌัฐพลแย้งเสียงอ่อน

ชนิตามองหน้าเพื่อนรักอย่างเคืองจัด “ขนาดเขาพูดจาทุเรศกับฉัน แกยังออกตัวแทนเขาอีกเธอ”

“ฉันไม่ได้ออกตัวอะไรเลยนะ แกก็พาลไปเรื่อย นึกไม่ออกจริงๆ ว่าแกจะทำโพรเจกต์นี้ได้ยังไง ไม่ไหวก็ถอนตัวเถอะ” ฌัฐพลเอ่ยอย่างอ่อนใจ

ยังไม่ทันที่ชนิตาจะตอบอะไร คู่อริร่วมโพรเจกต์ที่ไม่รู้ว่าเดินมาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็เอ่ยแทรก

“ใช่ละ...ถ้าพี่พดทำโพรเจกต์นี้ไม่ไหวก็อย่าฝืนเลย งานนี้น่าจะเหมาะ

กับเด็กรุ่นใหม่ที่มีแนวคิดทันสมัย รักสุขภาพอย่างไบเฟิร์นมากกว่า”

“แถวนี้มีไม้ตัดbungไหมเคน” ชนิตาสวนกลับด้วยเสียงนึ้มๆ

“ถ้ามี ฉันจะตบเธอสองคนนี่แหละ ไม่รู้จะหาเรื่องกันทำไม” ญัฐพลทำเสียงเพรียย “นี่ก็ใกล้เวลาประชุมแล้ว ฉันว่าพวกเธอไปเตรียมตัวกันก่อนดีกว่านะ”

ชนิตาเหลือบมองนาฬิกา อีกลิบห้านาทีบ่ายสองโมงตรง ใกล้ถึงเวลาแล้วสินะ หล่อนสูดลมหายใจเข้า-ออกลึกๆ เพื่อตั้งสติ เมื่อเหลือบมองรติมาที่ดูมั่นอกมั่นใจ ก็ทำให้รู้ว่าหญิงสาวเตรียมตัวมาดีเช่นกัน เห็นทีมงานนี้หล่อนต้องเทหมดหน้าตัก

ยังไม่ถึงบ่ายสองโมงดี ชนกันต์ก็เชิญหุ้นส่วนทั้งสองของซีเจเวลเนสเข้ามาในห้องประชุม เมธาแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตขาวกับกางเกงผ้าสีดำนี้นียบหรูเช่นเคย ต่างจากรวมพ บิดาของรติมาที่แม้การแต่งกายจะดูเรียบร้อยเป็นทางการ แต่จากสีหน้าท่าทางก็บ่งบอกว่าเป็นคนง่าย ๆ สบายกว่ามาก

“นี่ ชนิตา พี่อาร์ของเราอีกคนที่จะมาดูแลโปรเจกต์นี้ครับ” ชนกันต์หันมาแนะนำชนิตาแก่ลูกค้าทั้งสอง

ชนิตารีบยกมือไหว้รภพก่อนที่จะหันไปไหว้เมธาที่มีสีหน้าตกใจระคนแปลกใจ แต่นายแพทย์หนุ่มก็ทำเหมือนไม่เคยพบหล่อนมาก่อน ชนกันต์เป็นคนเปิดการประชุมโดยเกริ่นให้ทราบถึงแผนงานคร่าวๆ แล้วปล่อยให้ชนิตานำเสนองานส่วนที่เหลือ ทว่ายังไม่ทันที่จะเริ่มพิธีเซนต์งานรติมาก็ตัดหน้านำเสนอสารประกอบการประชุมมาแจก

“ดิฉันขออนุญาตนำเสนอานก่อนนะคะ ในฐานะที่เป็นคนรับบริพงานนี้มาแต่ต้น ในรายงานที่แจกให้ฉันมีทั้งรายละเอียดแผนงานและค่าใช้จ่ายโดยละเอียดค่ะ”

หญิงสาวที่ได้ขึ้นก่อนหันมายิ้มเย้ยชนิตา เอกสารต่างๆ ก็เตรียมมาพร้อมในขณะที่หล่อนไม่ได้เตรียมอะไรมาเลย เมธาก็ดูจะสนใจแผนงานของ

รติมา ทว่าชนิตาไม่ได้กังวลเรื่องนี้เลยแม้แต่น้อย หล่อนจะปล่อยให้สาวน้อย
อวดดีโอ้อวดแผนงานที่จะเป็นเพียงวิมานในอากาศต่อไป

“ดิฉันอยากเสนอให้มีการจัดกิจกรรมในวันเปิดศุนย์ โดยเชิญคุณพ่อ
ของดาราดังอย่างคุณเมธัสที่เป็นอัมพาตมาร่วมทำกายภาพรักษาตัวกับเรา
เชื่อว่าต้องสนใจแน่ๆ” รติมาเอ่ยด้วยความมั่นใจและภูมิใจแผนงานของ
ตัวเอง

“ผมเห็นด้วยกับไบเฟิร์นนะครับ ตอนนี่ใครๆ ต่างสนใจข่าวนี้ ถ้าคุณ
ก้องภพยอมให้คุณพ่อมาเป็นแขกรับเชิญในงานเปิดตัวของเรา รับรองว่าจะ
ต้องเป็นข่าวใหญ่”

วราภพนับสนุหนบุตรสาวอย่างเต็มที่ แต่ชนิตาก็รู้ว่านายแพทย์อาวุโส
ผู้นี้ไม่ได้มีสิทธิ์ขาดในการตัดสินใจเพราะดูไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ทว่า
เสียงใหญ่อย่างเมธายังคงนั่งเงียบ ซึ่งก็คาดเดาได้สองทางคือ หนึ่ง เขา
เห็นด้วยกับวราภพจึงไม่มีความคิดเห็นใดเพิ่มเติม หรือไม่ก็ยังไม่ถูกใจ
กิจกรรมนั้นๆ แต่ไม่อยากจะวิจารณ์รติมาซึ่งเป็นลูกสาวหุ่นส่วนให้เสียหน้า ซึ่ง
ชนิตาคาดว่าน่าจะเป็นข้อหลัง แต่ไม่ว่าเมธาคะคิดยังไง หล่อนต้องนำเสนอ
งานให้ดีกว่ารติมา

“ดิฉันว่ากิจกรรมของคุณรติมาดูธรรมดาเกินไป งานเปิดตัวแทบ
ทุกงานก็ใช้คนดัง มันได้ผลแต่ไม่แตกต่างและสร้างการจดจำ ที่สำคัญมัน
เสี่ยงตรงที่พอเราเชิญคุณพ่อของคุณเมธัสมาร่วมงานและเข้าร่วมโครงการ
บำบัด สิ่งที่น่ากลัวคือคาดหวังของคุณเมธัสจะต้องหายและกลับ
มาเดินได้ ใช่ว่าดิฉันไม่เชื่อว่ามันเป็นไปได้ แต่อาการเจ็บป่วยจะหายขาดได้
ก็ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่าง เราต้องเฟื่อเปอร์เซ็นต์ความล้มเหลวไว้ด้วย”

ชนิตาเหลือบมองเมธาสที่สบตาหล่อนเป็นครั้งแรก แววตาของเขาที่ราบ
เรียบเหมือนผิวน้ำกระเพื่อมไหวขึ้นมา นี่หล่อนกระตุกหนวดเสือเข้าให้แล้ว
สินะ

“สิ่งหนึ่งที่คุณควรจะให้ความสนใจเกี่ยวกับศุนย์สุขภาพของเรา คือ

เรามุ่งเน้นให้ผู้ป่วยทุกคนที่มาได้รับการรักษาหายขาด ในฐานะที่คุณเป็นประชาสัมพันธของเรา คุณต้องเชื่อมั่นในศักยภาพของเราก่อน”

ชนิดานิ่งเงียบไป หล่อนพลัดไปจริงๆ คนอย่างเธอไม่ต้องการฟังคำว่าล้มเหลวหรือเป็นไปไม่ได้ รติมาดูจะสะใจที่เห็นหล่อนถูกต้อน แต่แล้วประโยคถัดไปของนายแพทย์หนุ่มก็ทำให้หล่อนใจชื้น

“แต่ผมก็อยากรู้ว่าคุณวางแผนกิจกรรมไว้อย่างไร”

“ฉันอยากเชิญผู้ด้อยโอกาสในมูลนิธิของคุณหมอมมาเป็นแขกรับเชิญ และเข้าร่วมโครงการฟื้นฟูบำบัดสุขภาพค่ะ เพราะนอกจากช่วยเสริมภาพลักษณ์ของธุรกิจว่าไม่ได้มุ่งเน้นแสวงหาแต่ผลกำไร ยังทำให้เข้าถึงลูกค้าในวงกว้างว่าเราไม่ได้เห็นความสำคัญเฉพาะลูกค้าไอพี”

ชนิดามั่นใจว่าเธอจะต้องถูกใจคำตอบของหล่อนในครั้งนี้นแน่ เพราะเขาไม่แย่งกันที่เหมือนที่ผ่านมา แต่คนที่แสดงท่าทีเดือดร้อนไม่เห็นด้วยคือรติมา

“ดิฉันไม่เห็นด้วยค่ะ ถึงกิจกรรมนี้จะดูเป็นการช่วยเหลือสังคม แต่ก็ทำให้ซีเจเวลเนสที่วางตัวเองเป็นศูนย์สุขภาพระดับพรีเมียมกลายเป็นองค์กรการกุศล เรากำลังประชาสัมพันธ์ศูนย์สุขภาพ ไม่ใช่ประชาสัมพันธ์ตัวคุณหมอมะคะ”

จริงสิ หล่อนลืมนิดมุนนี่ แต่ไม่มีทางยอมให้เด็กเมื่อวานขึ้นหักหน้ากันง่ายๆ

“คำว่าพรีเมียมไม่ได้ตีค่าที่ราคา แต่มุ่งเน้นการให้บริการที่เป็นเลิศ จุดนี้ น่าจะตรงกับวัตถุประสงค์ของซีเจเวลเนสมากกว่านะคะ”

บรรยากาศในห้องประชุมเงียบกริบชนิดที่แมลงวันบินผ่านก็ยั้งได้ ชนิดารู้สึกราวกับว่าขณะนี้หล่อนเป็นนางงามที่กำลังรอฟังผลรอบชิงชนะเลิศว่าระหว่างหล่อนกับรติมาว่าใครกันที่จะได้ครองมงกุฎ

“ผมชอบแผนกิจกรรมของคุณชนิดา เพียงแต่อาจดูเป็นการกุศลมากเกินไป จริงๆ ผมคาดหวังแผนงานที่มีความแปลกใหม่กว่านี้ บอกตรงๆ ว่า

ผิดหวัง”

เนื้อตัวของชนิตาซาบวบ ตั้งแต่ทำงานมา ยังไม่เคยมีลูกค้ำคนไหนที่ไม่พอใจผลงานของหล่อนเลย แต่ครั้งนี้หล่อนยอมรับว่าคิดไม่รอบด้านพอ

“ดิฉันขอโอกาสนำเสนองานอีกครั้งหลังจากไปชมศูนย์สุขภาพได้ใหม่คะ เผื่อจะมีไอเดียที่ชัดเจนขึ้น”

“ก็ได้ ผมจะลองให้โอกาสคุณเสนองานดูอีกครั้ง แต่ถ้าครั้งหน้าไม่ผ่าน คงต้องขอยกเลิกงานกับบริษัทของคุณ”

ทุกคนหน้าเสีย โดยเฉพาะวราภพที่ดูจะไม่พอใจนัก เพราะเดือดร้อนแทนบุตรสาว

“ผมว่าจริงๆ แผนประชาสัมพันธ์ที่ไบเพิร์นนำเสนอในวันนี้ก็ไม่เลวเอามาปรับนิดปรับหน่อยก็น่าจะใช้ได้แล้ว ศูนย์สุขภาพของเราก็ใกล้เปิดให้บริการแล้ว ถ้ามันแต่ปรับเปลี่ยนไปมาหรือเปลี่ยนบริษัทอีกอาจเตรียมงานไม่ทัน”

“ผมว่ายังไงก็ทันครับ แต่ถ้าไม่มั่นใจว่าจะคิดงานได้ดีกว่านี้ ถอนตัวตั้งแต่ตอนนี้ก็ยังไม่สาย จะได้ไม่เสียเวลากันทั้งสองฝ่าย” เมธาชัดขึ้นด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด ทำให้วราภพไม่กล้าแย้งอะไรอีก

“ถ้าดิฉันไม่มั่นใจก็คงไม่ขอโอกาสอีกครั้งหรอกคะ แต่ถ้าจะให้ถูกใจคุณหมอจริงๆ เราคงต้องทำความรู้จักกันให้มากขึ้น” ชนิตาหมายความตามที่พูดจริงๆ ไม่ได้มีอารมณ์เคลิบเคลิ้มแบบที่พบหน้ากันครั้งแรกหลงเหลืออยู่เลย ทว่านายแพทย์หนุ่มก็ยังดูอึ้งๆ และอึดอัด

ชนกันต์คงเห็นท่าไม่ดี จึงรีบปิดการประชุม

“ผมรับรองว่าการประชุมครั้งนี้ ทางเราจะนำเสนอแผนประชาสัมพันธ์ที่ถูกใจคุณหมอแน่นอนครับ ส่วนเรื่องที่ชนิตาจะไปเยี่ยมชมซีเจเวลเนส ผมจะให้เธอติดต่อกับเลขาฯ ของคุณว่าจะสะดวกให้เข้าไปเยี่ยมชมวันไหน”

“ไม่ต้องนัดหรอกครับ ผมอยากให้เดินทางไปดูสถานที่วันพรุ่งนี้เลย เพราะผมจะไปที่นั่นอยู่แล้ว รีบไปจะได้รีบคิดแผนงานใหม่ให้เสร็จไวๆ”

“พุงนี้ใบเฟิร์นมีงานเปิดตัวเครื่องสำอางจะไปไม่ได้ ขอตามไปได้ไหมคะ” รติมาทำหน้าที่เซ็ง ชนิตาภาวนาขออย่าให้ยายเด็กแสบตามไปได้ ลำพังแค่ต้องรับมือกับหมอมุ่มผู้นี้ก็ยากพอแล้ว

“คุณไม่จำเป็นต้องไปหรอกครับ เพราะเคยไปที่นั่นหลายครั้งและทราบรายละเอียดของคุณย์ฯ เราดีอยู่แล้ว”

“แต่ใบเฟิร์น...”

“พี่ก็เห็นด้วยกับคุณหมอเมธานะ จริงๆ วันเสาร์นี้พี่มีงานอีกงานหนึ่งให้ใบเฟิร์นทำ เอาเป็นว่าพอชนิตากลับมา ค่อยช่วยกันคิดแผนงานก็แล้วกัน ถ้าอย่างนั้นผมขอปิดการประชุมวันนี้ล่ะครับ”

ครั้นบอสใหญ่สรุปเช่นนั้น รติมาก็ได้แต่ทำหน้าง้ำ ถึงหญิงสาวจะยอมจำนนง่าย ๆ แต่ชนิตาสังหารณ์ว่าจะต้องมีปัญหายุ่งยากตามมาแน่

ในขณะที่ทุกคนกำลังจะเตรียมตัวแยกย้าย นายแพทย์หม่อมก็หันมาเอ่ยกับหล่อน

“คุณชนิตาช่วยเดินตามผมไปที่รถด้วยนะครับ”

ทุกคนต่างหันมามองเมธาด้วยความสงสัย แต่คนที่ประหลาดใจที่สุดก็คือชนิตา...เขาจะเรียกหล่อนไปดำเนินการส่วนตัวหรือเปล่า

“เออ...คุณจะให้ฉันช่วยถือของไปส่งให้เธอคะ” ชนิตาถามไปอย่างนั้นเอง เพราะเห็นอยู่ว่าชายหม่อมไม่ได้มีข้าวของติดตัวมา

“ผมมีเอกสารของคุณย์ให้คุณเอาไปศึกษาเพิ่มเติมนะ” พอเมธาเอ่ยเช่นนี้ ทุกคนถึงได้แยกย้ายกันไป รติมาทำท่าเหมือนอวยกอยู่สังเกตการณ์ แต่ติดตรงที่ต้องเดินไปส่งบิดา

ครั้นเมธาเห็นทุกคนเดินพ้นไปแล้ว เขาถึงเดินออกจากห้องประชุม ชายหม่อมไม่พูดอะไร จนมาถึงรถที่จอดอยู่ริมทางเท้าหน้าบริษัท

“จริงๆ ผมไม่มีเอกสารอะไรจะให้คุณหรอก แค่อยากจะพูดกับคุณให้เข้าใจ”

“ถ้าเป็นเรื่องงาน ฉันเข้าใจดีค่ะ ถ้าครั้งหน้าฉันยังเสนองานไม่ผ่าน

จะถอนตัวจากงานนี้” ชนิตารีบชิงพูดก่อน

“ไม่ใช่เรื่องนั้น คือที่เราเจอกันครั้งก่อนและผมบอกว่าคุณไม่เหมาะสมกับชุดสูทนั้น ผมพูดจริงๆ คือผมหมายความว่าคุณดูดีในแบบของคุณอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องแต่งอะไรมาก ขอโทษนะ คือผมใช้คำพูดไม่ค่อยเป็นคุณอาจโกรธผม แต่ผมไม่ได้ตั้งใจดูถูกคุณ”

นายแพทย์หนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงก้อเขิน แต่มั่นกลับดูน่ารัก ใครจะเชื่อว่าเมธาเรียกหล่อนมาเพื่อขอโทษ ทำไมความโกรธมันถึงหายวับไปได้เพียงเพราะคำคำเดียว ชนิตาที่เคยปากเก่งซัดเริ่มไปต่อไม่ถูก ไม่รู้จะพูดยังไงต่อดี

“ฉันก็ได้เก็บเรื่องนั้นใส่ใจแล้วละ”

“ก็ดีครับ ผมเป็นคนตรงๆ คิดยังไงก็พูดอย่างนั้น ถ้าคุณเข้าใจว่าผมเป็นคนแบบนี้ เราจะได้ทำงานกันง่ายขึ้น”

“ที่จริงคุณไม่จำเป็นต้องบอกฉันก็ได้นะคะ คุณเป็นนายจ้าง ยังไงฉันก็ต้องทำตามที่คุณสั่งอยู่แล้ว” ชนิตาพยายามสงวนท่าทีไม่ให้ผลอยิ้มหรือแสดงความขัดเขิน

“จำเป็นสิ เพราะคุณเป็นคนพูดเองว่าถ้าจะทำงานให้ถูกใจผมได้ เราต้องรู้จักกันให้มากขึ้น”

รอยยิ้มของเมธาเจิดจ้าชนิดที่ทำให้หล่อนหลอมละลาย ใจเต้นแรงจนแทบจะทะลุจากอก จากที่ชนิตาเคยคิดว่าจะทำให้เขาคุกเข่าสยบแทบเท้าหล่อน แต่วันนี้หล่อนกลายเป็นลูกแมวเซื่องๆ เพียงเพราะคำขอโทษและรอยยิ้มของเขา...หรือตัวแม่อย่างหล่อนจะแพ้ทางผู้ชายคนนี้เข้าให้แล้ว

๓

นิยายรักเรื่องใหม่

“หญิงสาวคล้ายตกอยู่ในภวังค์ หล่อนเฝ้าเพียรถามตัวเองว่า เหตุใดจึงไม่สามารถลบภาพชายหนุ่มคนนั้นออกจากใจได้ ไม่ว่าจะยามหลับหรือยามตื่น ถึงจะพยายามทำงานจนยุ่ง หรือเอาใจจดจ่อกับสิ่งอื่นก็ยังไม่สำเร็จ ฉันท้าไม่ชอบที่ตัวเองเป็นแบบนี้เลย หล่อนเคยเป็นฝ่ายควบคุมผู้อื่น แต่วันนี้หล่อนกำลังตกเป็นเบี้ยล่าง ทำให้ชักเริ่มหวาดเกรงว่าสิ่งที่หล่อนกลัวที่สุดกำลังจะเกิดขึ้นกับตัวเอง...ให้ถูกผีหลอกสามวันติดยังไม่น่ากลัวเท่าการตกหลุมรักเลย”

สามีนี้อ่านนวนิยายย่อหน้าสุดท้ายที่เพิ่งพิมพ์เสร็จ แล้วยิ้มอย่างพอใจกับผลงาน วันนี้หล่อนเขียนนิยายได้อย่างลื่นไหลหลังจากเขียนอะไรไม่ออกมาเป็นเวลาเกือบสามเดือน นึกแล้วก็โล่งอย่างบอกไม่ถูก ปัญหาส่วนใหญ่ของนักเขียนนิยายที่ทำงานมาหลายปี มีผลงานต่อเนื่องมาหลายเล่มคือหมดไฟหรืออยู่ดีๆ ความคิดติดตันไปเสียอย่างนั้นเพราะมุกเก่าๆ พลอตต่างๆ ที่เคยสะสมไว้ในลิ้นชักความทรงจำถูกดึงมาใช้จนหมดแล้ว

ระยะๆ หลังสามีนี้อองก็ประสบปัญหานี้ และนี่ก็กังวลว่าหากหล่อน

ไม่สามารถหลุดพ้นจากภาวะตีบตันนี้ หล่อนคงเลิกเขียนนิยายไปช่วยงานริสอร์ทของครอบครัวอย่างเต็มตัว จนกระทั่งช่วงเดือนที่ผ่านมา หล่อนกับชนิตามักมีเหตุให้ทะเลาะกันบ่อยครั้ง ตอนแรกยอมรับว่าโกรธหญิงสาวมากจนเอามานั่งหงุดหงิดเป็นวันๆ แต่เพราะหมกมุ่นคิดหาทางจัดการชนิตานี้แหละ พลอตนิยายจึงเล่นขึ้นมาในหัวพร้อมกับแผนการที่วางไว้อย่างเรียบง่าย

สามีนี้สะดุ้งหน่อยๆ เมื่อรู้สึกว่าย่างแก้มถูกประทับด้วยริมฝีปากของสามี และใคร่ครวญอ่อนๆ นั่นก็ทำให้จ๊กจี้

“มาเจียบๆ แบบนี้ สาตตใจหมดเลย...วันนี้มีลูกค้ำกลุ่มใหญ่ที่จงเข้ามาไม่ใช่หระอคะ ทำไม่ถึงกลับมาที่บ้าน”

“ก็เพิ่งรับลูกค้ำเสร็จนี่แหละ ตั้งแต่พัดเก็บกระเป๋าหนีไปที่กรุงเทพมหานคร ยุ่งเป็นบ้า นี่กำลังคิดว่าจะโทร. ไปง้อดีไหม พัดก็เหลือเกิน ไม่คิดจะโทร. มาหากันบ้างเลย”

ซิดชลเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนล้า เห็นสภาพเหน็ดเหนื่อยของสามีที่ต้องรับงานหนักแบบนี้ทุกวันนี่ก็ซັกสงสาร แต่ถ้าหล่อนใจอ่อน แผนการที่กำลังดำเนินไปได้ด้วยดีก็จะล่ม

“อย่าโทร. ไปเลยคะ ถ้าพี่พอลโทร. ไปง้อนะ คราวนี้พัดต้องได้ใจแน่ๆ ทุกวันนี้พี่พอลก็แทบจะหงอให้พัดแทบทุกอย่างแล้ว”

“ใครว่าพี่หงอ พี่ก็แคร์คาญ ไม่อยากมีเรื่องด้วยเท่านั้นเอง แต่จะไปแล้วก็ดีเหมือนกัน ปล่อยให้ไปอยู่ที่อื่นสักพัก เพื่อกลับมาจะสินธุทรีคิดอะไรเหมือนคนปกติกับเขาบ้าง แต่พี่ก็อดเป็นห่วงพัดไม่ได้ยู่ดี”

“พี่พอลกลัวว่าพัดจะเจอผู้ชายคนนั้นหระอคะ สาว่าพัดคงเลิกคิดอะไรกับผู้ชายคนนั้นแล้วละคะ ดีไม่ดี เร็วๆ นี้พัดอาจพบรักใหม่ก็ได้” สามีนี้ยิ้มอย่างมีเลศนัย แต่ซิดชลยิ้มอย่างอ่อนใจ

“พัดไม่ใช่ผู้หญิงประเภทที่ผู้ชายอยากจีบนักหระอ ทั้งมันใจแล้วก็อวดดีเป็นหนึ่ง ถ้าสาเอาพัดไปเป็นนางเอกนิยาย รับรองเรื่องนั้นขายไม่ออก

แน่”

“ว้าย อย่ามาแข่งกันนะคะ ตอนนี้นางเอกนิยายเรื่องใหม่ของสามีคือ พัด” สามีนี้เผลอหลุดปาก

ชิตชลทำหน้าตกใจยิ่งกว่าเห็นยูเอพีไอบินผ่านมาตรงหน้า

“สามีคงยังถึงได้เอายายพัดมาเป็นนางเอก ก็เห็นเถียงกันทะเลาะกัน อยู่แทบทุกวัน”

“ถึงเราจะเถียงกัน แล้วสามีไม่ชอบที่พัดพยายามล้างสมองแเอเรียล แต่สามองว่าพัดเป็นผู้หญิงที่น่าสนใจ สวย เก่ง เป็นตัวของตัวเอง และผู้คนที่ แคร่รักเตอร์แบบนี้แหละคือพิมพ์นิยมของสาวยุคนี้”

“แล้วพระเอกที่น่าสงสารของพัดจะเป็นใครละ พี่นี่ก็ยังงี้ก็หนัก ไม่ออก”

“พี่พอลคะ ไม่ว่าจะป็นนิยายหรือชีวิตจริง เราต่างมีคนที่มีพร้อมจะ รักเราทั้งนั้นแหละคะ ในสายตาเราบางคนก็ดูซาดๆ เกินๆ แต่อาจเป็นคนที่ สมบูรณ์และช่วยเติมเต็มชีวิตอีกคนได้ เหมือนที่สามีรู้สึกว่าพี่พอลเป็นคน ที่ดีที่สุดในสายตาของสามีคะ” สามีนี้เอยกับสามีด้วยความรู้สึกที่แท้จริงใน หัวใจ ชิตชลอาจไม่ใช่ผู้ชายสมบูรณ์แบบ เขาเป็นเหมือนปณูชนทั่วไปที่มีทั้ง ข้อดีและข้อเสีย แต่เมื่อบวกลบคุณหาทุกอย่างเข้าด้วยกัน เขาคือความ พอดีที่ทำให้ชีวิตของหล่อนมีความสุข

“นั่นมันแน่นอนอยู่แล้ว พี่นะเทกว่าพระเอกในนิยายทุกเรื่องของสามี” ชิตชลเอยยิ้มๆ ก่อนถอนใจ สีหน้าขี้เล่นนั้นกลับมาเคร่งเครียดจริงจัง

“ถ้าพัดไม่คิดมากเรื่องผู้ชายคนนี้จริงๆ ก็ดี กรุงเทพฯ แคบนิดเดียว แถมยังทำงานวงการเดียวกันอีก ยิ่งงี้ก็ต้องเจอกันอีก ถ้าพัดยอมเปิดใจ ลองคบกับผู้ชายดีๆ ลักคน พี่จะได้หมดห่วง”

สามีรู้ว่าชิตชลรักน้องสาวคนนี้นักแค่ไหน จะบอกว่ารักเหมือน ลูกสาวคนโตเลยก็ว่าได้ เพราะบิดามารดาของทั้งคู่เสียชีวิตตั้งแต่ชนิตายัง เด็กๆ ลีๆ แล้วหล่อนรู้ว่าสามีดีใจที่น้องสาวหันหลังให้แก่ความรัก เพราะ

เขากลัวว่าชนิตาจะเจ็บอีก และเชื่อว่าไม่มีผู้ชายคนไหนจะรักน้องสาวได้มากเท่ากับตัวเขาอีกแล้ว ที่เขาคอยปรามชนิตาก็แค่ไม่อยากให้น้องสาวจมอยู่กับความคิดด้านลบ ตัวหล่อนเองถึงจะคิดต่างจากชนิตาในหลายๆ เรื่อง แต่หล่อนก็ชอบหญิงสาวไม่น้อย สามีนีจึงอยากให้ผู้หญิงดีๆ อย่างน้องสามีนีได้พบความรักดีๆ และมีครอบครัวที่อบอุ่น

“เชื่อสาโหมละว่าอีกไม่นาน พัดจะได้เจอผู้ชายดีๆ” น้ำเสียงและแววตามันนอกมันใจของหล่อน ทำให้ชิตชลมองหน้าหล่อนอย่างสงสัย

“สาไปรู้เรื่องอะไรของพัดมหาหรือเปล่า สงสัยที่ต้องจองตัวเครื่องบินไปกรุงเทพฯ แล้ว”

“ใจเย็นๆ ก่อนค่ะพี่พอล สาก็พูดไปอย่างนั้นเอง พัดเพิ่งกลับไปอยู่กรุงเทพฯ ได้แค่ไม่กี่วัน จะไปเจอใครได้ อีกอย่างไปอยู่ที่กรุงเทพฯ ก็มีเคนคอยดูแล ถ้ามีอะไรไม่ชอบมาพากล เคนก็คงโทร. มารายงานพี่พอลอยู่แล้ว”

“อ้อเจ้าเคนนะตัวดี พี่ไม่ไว้ใจมันหรอก เขาเป็นว่าพอช่วงโลว์ซีซั่นเมื่อไหร่ เราปิดรีสอร์ตแล้วจองตัวเครื่องบินไปหาพัดกัน เห็นท่าไม่ดีจะได้เอาตัวกลับมาที่เกาะ”

“เอาอย่างนั้นก็ได้ค่ะ สาเองก็อยากพาแเอเรียลไปเยี่ยมคุณตาคุณยายเหมือนกัน ตอนนี้พี่พอลก็ยุ่งๆ คุยกับเรื่องงานนักเรียนคะ ถ้าไม่ไหวเดี่ยวสาช่วยเอง” สามีนีเอ่ยพลางหันมาบีบไหล่สามีอย่างเอาใจ

“ไม่เป็นไรหรอกสา พี่ยังทำไหว อีกอย่างพี่อยากให้สาได้ไปทำงานนินยาจริงๆ พี่ชักอยากรู้แล้วลิวานินยาเรื่องใหม่ของสาที่พัดเป็นนางเอก เนื้อเรื่องจะเป็นยังไง พี่ว่าถ้าพัดรู้ว่าสาเอาพัดมาเป็นนางเอก จะต้องกรี๊ดลั่นจนเกาะแตกแน่ๆ” ชิตชลทำท่าขุ่นลุก

“แต่สาวว่าพัดจะชอบนินยาเรื่องนี้แน่ๆ” สามีนียิ้มกริ่ม

“สาพูดแปลกๆ มีอะไรที่พี่ไม่รู้หรือเปล่า”

“อีกไม่นานพี่พอลก็จะรู้เองแล้วค่ะ...ว้าย นี่เกือบจะทำโหมงแล้ว สา

“ต้องไปทำอาหารให้แเอเรียลก่อน”

เมื่อเห็นขีดชลททำาจะซักหล่อน สามีนี้ก็ตองหาทางเลียง ถึงลิ่งที่หล่อนทำาจะเป็นเรื่องที่ดี แต่หล่อนก็ไมแนใจนักว่าสามีที่หวงน้องสาวยิ่งกว่างุงอาจหวงไซ้จะเห็นดีเห็นงามกับหล่อนหรือไม่ กว่าจะถึงช่วงน้กท่องเทียวซา ปานนั้นเรื่องราวความรักของชนิตาทั้งในนิยายและชีวิตจริงก็คงเป็นรูปเป็นร่างแล้ว

หลังจากเลิกงาน ชนิตาและณัฐพลก็ชวนกันไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อกลับมาทำาอาหารค่ำที่คอนโด ณัฐพลชวนเพื่อนๆ มาร่วมฉลองต้อนรับการกลับมาของชนิตา อาหารที่จะทำาเลียงเพื่อนๆ ก็เป็นอาหารง่ายๆ ที่ทำได้ในคอนโดอย่างบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปทรงเครื่องต้มในหม้อไฟฟ้าและใส่เครื่องเยอะๆ ส่วนขนมก็หาซื้อง่ายๆ จากร้านเบเกอรี่แถวที่ทำงาน

“ตายแล้วพุด แกจะเหมามามาเลียคนทั้งคอนโดเลยเธอ”

ณัฐพลโวยวายเมื่อเห็นกองห่อบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ชนิตาหยิบใส่ตะกร้า ชนิตาได้แต่ยิ้มเหี้ยๆ แล้วแก้ตัวเสียงอ่อน

“โทษทีแก ฉันหยิบเพลินไปหน่อย”

“ไม่หน่อยละจ๊ะ งามจริงๆ เอะ แกเป็นอะไร ใจลอยตั้งแต่ออกจากที่ทำงานแล้ว” ณัฐพลมองหน้าหล่อนอย่างจับผิด แต่ชนิตาก็หลบสายตาคมๆ คุณั้น

“คิดเรื่องงานเพลินไปหน่อย อย่างที่รู้ว่าฉันเสนองานไม่ผ่าน ก็ต้องกลุ่มเป็นธรรมดา”

“คนอย่างแกไม่เคยคิดมากเรื่องงานแบบนี้เนี่ยนา อย่าคิดว่าฉันไม่รู้เนาะว่าหลังประชุม หมอเมธาเค้าเรียกแกไปคุยกันสองต่อสอง งามจริงเถอะ เค้าคุยอะไรกับแก” ณัฐพลเอ่ยล้อๆ

“ไม่มีอะไรหรอก เค้าก็แค่ขอโทษเรื่องวันก่อนที่ร้านเสื้อ บอกว่าไม่ได้ตั้งใจดูถูกฉัน” ชนิตาไม่ได้เล่าหมดว่านายแพทย์หนุ่มยังพูดว่าหล่อนดูดีใน

แบบของตัวเอง เพราะเขาได้เลยว่าเพื่อนหนุ่มจะต้องแซวหล่อนไม่เลิก

“นั่นไง ฉันก็คิดอยู่แล้วว่าเขาไม่ได้เป็นคนไม่ดี เค็ลล์มเลยสิแก อย่าบอกนะว่าที่เหม่อๆ แบบนี้เพราะใจลอยคิดถึงเขา”

“เพื่อจ้อ ฉันไม่ได้เป็นเด็กสาวที่จะตกหลุมรักใคร่ง่ายเหมือนเมื่อก่อน แค่เขามาพูดดีด้วยก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะเป็นคนดีจริงๆ ลักหน้อย อย่างเรื่องงานเค้าก็ขู่เอาไว้ว่าถ้าครั้งหน้าฉันเสนองานไม่ผ่าน เขาจะยกเลิกงานกับเอเจนซีของเรา”

“เขาก็ขู่แกไปอย่างนั้นแหละ แล้วอีกอย่างฉันก็เชื่อมือแกด้วย ว่าแต่แกจะต้องไปดูศูนย์สุขภาพวันไหน ฉันขอไปด้วยคนสิ”

“ไปรุ่งนี้ละ ถึงแกไม่ไปฉันก็จะบังคับให้แกไปเป็นเพื่อนอยู่ดี บอกตรงๆ นะ ฉันไม่มันใจงานนี้เลย ปกติฉันจะอ่านลูกคำขาดตั้งแต่แรกว่าชอบอะไรไม่ชอบอะไร แต่กับอีตาหมอนี้ ฉันมองเขาไม่ออกจริงๆ”

“ถ้ามองด้วยตาไม่เห็นก็มองด้วยหัวใจสิ ผู้ชายที่ดูเย็นชาและเงียบขรึม ส่วนใหญ่เป็นพวกแข็งนอกอ่อนในทั้งนั้น ถ้าแกรู้วิธีเข้าหา รู้จุดอ่อนของเขา ก็จะอ่านเขาได้ไม่ยาก”

ครั้นณัฐพลสวมวิญญาณนักจิตวิทยา ก็ทำให้ชินตาหมั่นไส้เพื่อนรักหน่อยๆ

“ถ้าแกเข้าใจเขาดีขนาดนี้ ทำไมไม่รับงานนี้ซะเองเลยล่ะ ฉันไปบอกพี่กันต์ให้แกทำงานนี้แทนดีกว่า”

“ไม่ได้หรอก ยังไงแกก็ต้องทำงานนี้ พี่กันต์เค้าวางตัวแกไว้แล้ว” ณัฐพลเอ่ยเสียงเข้ม ก่อนจะจ้องหน้าหล่อน “ปกติแกไม่เคยงอแงเรื่องงานนี้พัด หรือว่าแกกลัวจะแอบชอบคุณหมอ”

“ไม่ตลกเลยนะเคน... รับผิดชอบให้เสร็จเถอะ เดี่ยวเพื่อนๆ ก็จะมากันแล้ว” ชินตารีบเปลี่ยนเรื่องด้วยการเหลือบมองดูนาฬิกา

“แกเคยได้ยินไหมที่มีคนบอกว่าเวลาที่เราร่วงหนีความรัก เวลานั้นแหละ ความรักจะกลับมาตามหาเรา”

“แกเลิกเพื่อซะทีเถอะเคน เดี่ยวฉันจะไปซื้อยาสีฟัน แกอยากชิม ลูกชิ้นตรงนั้นไม่ใช่เหรอ รีบไปซะที” ชนิตามองไปทางโต๊ะที่มีพนักงานกำลัง แจกลูกชิ้นปลาทอดให้ลูกค้าลองชิม พอเป็นเรื่องอาหาร ญัฐพลก็ตาเป็นประกาย เลิกกวนใจหล่อนแล้วพุ่งตรงไปยังเป้าหมายที่ส่งกลิ่นหอมยั่วชวน

ชนิตาถอนใจอย่างหนักหน่วง หล่อนก็ไม่เข้าใจความรู้สึกแปลกๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวเองตอนนี้เหมือนกัน ทำไมในหัวของหล่อนถึงมีแต่ภาพรอยยิ้มอันเจิดจ้าของนายแพทย์เมธารบกวอนอยู่ทุกขณะ จะบอกว่าเป็นอาการตกหลุมรักก็ไม่น่าใช่ สงสัยจะเป็นความเครียดและกังวลที่ต้องทำงานนี้ให้สำเร็จ ในใจถึงได้พะวงนึกถึงแต่เขา

ชนิตาปลอบใจตัวเอง ถ้าการเสนองานผ่านพ้นไปด้วยดีเมื่อไหร่ เมื่อนั้นหล่อนก็คงกลับมาเป็นปกติดังเดิม

ระหว่างที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ และเอื้อมมือไปหยิบหลอดยาสีฟัน ก็บังเอิญมีมือของใครคนหนึ่งเอื้อมมาหยิบเช่นกัน เมื่อหันไปมอง ชนิตาก็ชะงัก มันบังเอิญไปโหมที่รติมาเกิดใจตรงกับหล่อน แต่ที่บังเอิญกว่าคือการได้พบคนที่ยืนอยู่ข้างๆ หญิงสาว

แม้จะเตรียมใจไว้แล้วว่าไม่ช้าก็เร็วหล่อนคงได้เจอกับผู้ชายคนนี้ แต่ไม่คิดว่าจะเจอกันเร็วขนาดนี้ ถึงอย่างนั้นหล่อนก็มีสติพอที่จะรักษาอาการให้ดูเป็นปกติ ทว่าอีกฝ่ายกลับหลบตาหล่อนและทำท่าหลุกหลิก เป็นธรรมชาติของคนมีชนกติดหลัง

“บังเอิญจังนะ...ไบเพิร์นเอาไปสิ” ชนิตายืนยาสีฟันกล่องนั้นให้หญิงสาว

“ไม่เป็นไร พี่พัดหยิบก่อนก็เอาไปสิคะ ไบเพิร์นไม่ชอบแรงแง่งของใคร” น้ำเสียงของหญิงสาวกระแทกหนักตรงคำว่าแรงแง่งอย่างชัดเจน

ชนิตายิ้มพลีๆ “พี่ก็ไม่ชอบแรงแง่งของใคร แล้วก็ไม่ใช่ของข้ากับใครด้วย จะว่าไปแล้วยาสีฟันยี่ห้อนี้ก็ดูดีแต่หีบห่อ แต่ใช้แล้วไม่ค่อยสะอาดเท่าไร พี่ว่าถ้าไบเพิร์นจะใช้ยี่ห้อนี้ก็ดูให้ดีๆ แล้วกัน”

คำพูดที่ขี้ขลาดของชนิตาทำให้รติมาทำหน้าหงายๆ แต่คนรักของหญิงสาว รู้ดีว่าหล่อนหมายความว่าอย่างไร

“พี่บอลคะ ไบเพิร์นเกลียดตายป่าคนนี่จริงๆ เมื่อกี้ก็พูดอะไรไม่รู้บ้างๆ บอๆ ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพี่กันต์ถึงได้ให้มาเป็นหัวหน้าโพรเจกต์” รติมาหันไปบ่นกับคนรักอย่างหัวเสีย

“พัดเขากลับมาทำงานที่ไบรท์สตาร์เอเจนซีเหรออ” น้ำเสียงของลลิตีฟังดูประหลาดใจ

“ก็ใช่ละลิตีคะ... เดี่ยวนะ พี่บอลรู้จักยายป้านี้ด้วยเหรออคะ”

“รู้จักดีเลยละ”

“อ้าว แล้วทำไมเมื่อกี้เขาถึงไม่ทักพี่”

“เขาไม่ชอบหน้าพี่ แต่ก่อนเราเคยคบกันอยู่พักหนึ่ง แต่เลิกกันไม่ได้แล้วเขาก็เอาเรื่องพี่ไปพูดเสียๆ หายๆ จนต้องออกจากไบรท์สตาร์มาเปิดบริษัทเองไงละ ไบเพิร์นต้องระวังพัดให้ดีๆ นะ ผู้หญิงคนนี้ร้ายลึก”

“นั่นแสดงว่าคนที่ปล่อยข่าวว่าพี่บอลขโมยไอเดียงานก็คือพี่พัคอย่างนั้นเหรออคะ แถมยังมีเรื่องที่ลือกันว่าพี่หลอกเอาเงินพี่พัคไปลงทุนด้วย แต่ไบเพิร์นไม่เชื่อเหรออคะ เพราะรู้ว่าพี่เป็นคนยังไง”

หญิงสาวกอดแขนแฟนหนุ่มอย่างประจบ หล่อนเคยได้ยินข่าวลือเสียๆ หายๆ ของชายหนุ่มมาบ้าง แต่หล่อนก็ฟังผ่านหู รุ่นพี่บางคนก็เตือนว่าลลิตีเป็นพวกเจ้าชู้ มีดีแต่เปลือกและคิดถึงแต่ตัวเอง แต่ตั้งแต่รู้จักกันมาเขาก็เป็นแฟนที่ดี ไม่เคยนอกกลุ่มนอกลู่นอกทาง เรื่องงานที่ติดขัดหล่อนก็ได้เขาเป็นที่ปรึกษาจนทำให้งานยากๆ ผ่านการอนุมัติจากชนกันต์ เวลาไปไหนมาไหนด้วยกัน เขาก็เป็นฝ่ายออกเงินให้หล่อนเสมอ รติมามั่นใจว่าหล่อนไม่ใช่คนโง่ถึงขนาดมองคนไม่ออก และหากลลิตีเกิดคิดจะเอาเปรียบหล่อนจริง หล่อนก็ไม่ใช้คนที่ใครจะมาลอบคมได้ง่ายๆ

แม้เรื่องของลลิตีกับชนิตาจะเป็นอดีตไปแล้ว แต่หล่อนก็อยากรู้เรื่อง

ในอดีตของคนทั้งคู่ให้มากกว่านี้ โดยเฉพาะจุดอ่อนของชนิตา

“ตกลงไบเฟิร์นจะซื้อของในซูเปอร์ฯ ต่อไหม”

“ไม่ละค่ะ อยากไปหาอะไรอร่อยๆ กินมากกว่า” รติมายิ้มให้คนรัก ซึ่งลิตีเองก็พร้อมเอาใจหล่อนทุกอย่าง

“นั่นเราไปร้านสเต็กเปิดใหม่กันไหม เขาว่าเนื้อดี พี่จำได้ว่าไบเฟิร์นบ่นว่าอยากกินเนื้อ”

ความโล่งใจเป็นเสน่ห์อีกข้อหนึ่งของลิตีที่มัดใจหล่อน ไม่ว่ารติมาจะเปรยขึ้นมาลอยๆ ว่าต้องการอะไร หรือชอบสิ่งไหน แม้จะเป็นเพียงการพูดคุยน้อยๆ ที่แม้แต่ตัวหล่อนเองก็จำไม่ได้ แต่ลิตีจดจำได้ทุกอย่าง ทำให้รติมารู้สึกว่าหล่อนเป็นคนสำคัญสำหรับเขาจริงๆ ลิตีคือแฟนในอุดมคติที่ผู้หญิงทุกคนอยากจะมี นึกแล้วก็ไม่แปลกใจเลยที่ชนิตารักขาลิตีไว้ไม่ได้ ผู้ชายดีๆ ก็ต้องคู่ควรกับผู้หญิงดีๆ เช่นกัน

ร้านสเต็กที่ลิตีพาเรตินามาไปนั้นเป็นร้านที่ตกแต่งอย่างโก้หรูและทันสมัย ส่วนของห้องครัวก็ด้วยผนังกระจกด้านหนึ่งเพื่อให้ลูกค้าสามารถมองเห็นเวลาเชฟทำอาหาร แต่ที่หล่อนชอบที่สุดเห็นจะเป็นบาร์เหล้าขนาดใหญ่ที่เบื้องหลังมีขวดเหล้าหลากสีหลายยี่ห้อวางเรียงอยู่เต็มทุกชั้นตามแนวผนังยาว แสงไฟในร้านถูกจัดให้อยู่ในอุณหภูมิแสงที่พอเหมาะ ไม่สว่างเกินไปจนเสียบรรยากาศ แต่ก็ไม่มีมืดเกินกว่านั่งรับประทานอาหารและถ่ายรูปบรรยากาศ โดยรอบให้ออกมาดูดี เสียงเพลงที่เปิดคลอเบาๆ ก็เป็นเพลงแจ๊สที่ฟังสบายๆ

“พี่บอกรู้จักร้านเก่าๆ เยอะจัง แอบไปกับผู้หญิงคนอื่นหรือเปล่าคะ” รติมาแก้มงทำเสียงขำ

“พี่จะไปไหนกับใครก็ได้ วันๆ ก็อยู่กับไบเฟิร์นนี่แหละ อีกรายอย่างที่อยู่กับใครก็ไม่มีความสุขเท่าอยู่กับไบเฟิร์น”

“แล้วตอนที่พี่คบกับพี่พัต พี่มีความสุขหรือคะ”

คำถามของรติมาทำให้แฟนหนุ่มถึงเจียบไป ท่ามกลางแสงสลัวนั้น

หล่อนยังสังเกตเห็นใบหน้าของชายหนุ่มที่เหือดลง

“ถ้ามีความสุขเราจะเลิกกันเหรอ ใบเฟิร์นจะพูดถึงผู้หญิงคนนั้นให้เสียบรรยากาศทำไม อย่าถือพี่นเรื่องเดิมๆ เลย พี่ว่าเราสั่งอาหารกันดีกว่า”

จิตติงก์มือเรียกวริกรมาสั่งอาหาร ยิ่งเขาหลีกเลี่ยงไม่เอ่ยถึงชนิตารติมาก็ยิ่งอยากรู้เรื่องในอดีตของคนทั้งคู่ ดังนั้นหลังจากรับประทานอาหารและจิตติงก์ไวน์ไปสองแก้วจนพอกريمةๆ แล้ว รติมาก็วกกลับมายังเรื่องที่ยอยากรู้

“ใบเฟิร์นมีเรื่องไม่ค่อยสบายใจอยากปรึกษาพี่บอลเกี่ยวกับโปรเจกต์ที่ทำอยู่ จริงๆ วันพรุ่งนี้ใบเฟิร์นควรได้ไปที่ศูนย์ฯ แต่พี่กันต์สั่งให้ใบเฟิร์นไปงานเปิดตัวเครื่องสำอางที่ห้างฯ ทำแบบนี้เหมือนจงใจให้พี่พัดทำงานนี้คนเดียวเลย”

“แล้วใบเฟิร์นก็ยอมง่ายๆ เหรอ ถ้าเป็นพี่ พี่ไม่ยอมหรอก อีกอย่างก่อนพัดจะกลับมา พี่กันต์ก็เป็นคนมอบหมายงานนี้ให้ใบเฟิร์นรับผิดชอบแล้วจู้จี้ ให้พัดมาเป็นหัวหน้าแบบนี้พี่ว่าไม่แฟร์ ดีไม่ดีพัดจะเอาเครดิตจากงานนี้ทั้งที่ใบเฟิร์นเป็นคนทำมาตั้งแต่ต้น”

รติมาคิดตามก็เห็นจริงอย่างที่คนรักพูดทุกอย่าง ชนกันดีไม่ยุติธรรมกับหล่อนจริงๆ ก่อนชนิตาจะกลับมาทำงาน ไม่ว่าจะป็นงานเล็กหรืองานใหญ่ หล่อนจะได้รับเลือกให้คุมโปรเจกต์เสมอ อีกอย่างการที่ไบรท์สตาร์เอเจนซีได้งานใหญ่ๆ อย่างทุกวันนี้รวมทั้งซีเจเวลเนลก็เพราะเส้นสายจากครอบครัวหล่อน ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บใจ

“พี่บอลพูดเหมือนคุณพ่อเลย แล้วอย่างนี้ใบเฟิร์นควรจะทำยังไงดีคะ”

“ใบเฟิร์นก็ต้องแสดงให้เห็นให้พี่กันต์เห็นว่าใบเฟิร์นทำงานนี้ได้ดีกว่าพัดพอเสร็จจากงานเปิดตัวเครื่องสำอาง ใบเฟิร์นควรตามไปที่นั่น”

“ขอบคุณค่ะ ก็มีแต่พี่บอลนี่แหละที่คอยช่วยเหลือใบเฟิร์น พี่บอลเก่งขนาดนี้ ไม่มีทางที่พี่จะขโมยงานของพี่พัดมาแน่ๆ”

รติมาเอ่ยพลางเอื้อมมือมาบีบมือคนรักอย่างเห็นใจ ชายหนุ่มยิ้มเคঁรัว
“ถึงไม่มีใครเชื่อว่าพี่เป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ไบเพิร์นเชื่อก็พอแล้ว ต้อง
ขอบคุณพัตที่เข้าใจภาพพี่ ไม่อย่างนั้นพี่คงไม่มีบริษัทเอเจนซีเป็นของตัวเอง
อย่างทุกวันนี้”

“พี่พัตนี่ร้ายกาจจริงๆ”

“ผู้หญิงอย่างพัตเป็นคนทะเลาะทะเลาะ ทำได้ทุกอย่าง จริงๆ แผนงาน
ประชาสัมพันธ์ที่สร้างชื่อให้พัต พี่ก็เป็นคนคิดทั้งนั้น แต่ไม่ยอมแฉ เดี่ยว
จะกลายเป็นว่าพี่ทำร้ายผู้หญิง ถ้าพัตเก่งจริง คงไม่ลาออกและหายหน้าไป
จากวงการประชาสัมพันธ์นานขนาดนี้หรอก”

ที่ลิตติพุดมาก็มีเหตุผล แต่รติมาก็เชื่อว่าชนิตาต้องมีอะไรดีแน่ๆ

“แล้วทำไมพี่กันต์ถึงได้รักและก็เชื่อมือพี่พัตล่ะคะ”

“ก็สองคนนี่เค้าต้องๆ กัน พี่สะใภ้ของพัตเป็นลูกพี่ลูกน้องกับพี่กันต์
ไง”

พอรู้แบบนี้ รติมาก็ยังไม่พอใจจนกันต์มากกว่าเดิม ที่แท้บอสใหญ่
ก็ส่งเสริมญาติตัวเอง แล้วอย่างนี้ต่อให้หล่อนพยายามทำงานดีแค่ไหน ก็คง
ไม่มีวันที่ชนกันต์จะยกหล่อนให้เหนือกว่า

“ถ้าไบเพิร์นรู้แบบนี้แต่ต้น คงเอางานของซีเจเวลเนสมาให้เอเจนซี
ของพี่บอลแล้ว เอ...หรือว่าจะลาออกไปทำงานที่เอเจนซีของพี่บอลเลยดีนี่”
รติมาลองหยั่งเชิงกับคนรักดูเล่นๆ

“ทำไมพี่จะไม่อยากให้ไบเพิร์นมาทำงานกับพี่ แต่พี่ก็ไม่อยากให้ใคร
มองว่าพี่คบกับไบเพิร์นเพราะผลประโยชน์ อีกอย่างพี่กันต์เค้าเป็นคนเก่ง
บริษัทก็ใหญ่โต มีระบบงานที่ชัดเจน ไบเพิร์นจะได้เรียนรู้งานจากเขาเยอะ”

ไม่เคยเลยสักครั้งที่ลิตติจะขอความช่วยเหลือเรื่องเส้นสายจากหล่อน
ทั้งที่ในฐานะคนรัก รติมาช่วยเหลือเขาได้ด้วยใจเต็มใจ แม้ชนกันต์จะ
ไม่ยุติธรรมกับหล่อน ลิตติก็ยังพูดถึงเขาในแง่ดี แล้วอย่างนี้หล่อนจะเชื่อได้
ยังไงว่าเขาเป็นพวกเกาะผู้หญิง

“พี่บอลเป็นคนดีเกินไปถึงได้โดนคนใส่ร้าย ไบเพิร์นไม่แคร์หรอกค่ะ ว่าใครจะมองว่าพี่บอลคบกับไบเพิร์นเพราะหวังผลประโยชน์ ถ้าไบเพิร์นจะต้องทุ่มเททำงานเพื่อใครสักคน ก็อยากทำให้แก่คนที่เห็นคุณค่า ถ้าพี่กัณฑ์จะเห็นว่าพี่พัตดีกว่า ไบเพิร์นก็ไม่อยากทำงานที่โบรท์สตาร์อีกแล้ว”

“อย่าบอกนะว่าไบเพิร์นจะยอมแพ้พัตง่าย ๆ พี่กล้ายืนยันว่าพัตไม่มีอะไรที่สู้ไบเพิร์นได้สักอย่าง คิดดูสิว่าช่วงที่พัตลาออกจากงาน สนิมจะเกาะแค่นั้น แผนประชาสัมพันธ์ก็จะเป็นแบบเก่าๆ ไม่ทันสมัยแบบเด็กรุ่นใหม่อย่างไบเพิร์นหรอก”

“ไบเพิร์นไม่เคยกลัวพี่พัตเลยคะ แต่พี่พัตก็ไม่ได้สิ้นชีพเสียบชะทีเดียว ตอนที่ประชุมครั้งล่าสุด พี่พัตก็ศึกษาข้อมูลของคุณหมอเมธาชะละเอียด ถ้าเจอลูกค้าที่ไม่ได้จุกจิกเบอร์นี้ ปานนี้งานของพี่พัตก็ผ่านแล้วจะว่าไปแล้วแผนงานของพี่พัตก็ดีจริงๆ นั่นแหละ หากจุดอ่อนไม่เจอเลย”

ถึงรติอาจจะมึนคอกับอีกฝ่าย แต่ก็ยอมรับว่าชนิดายังเก่า และมีประสบการณ์ที่เหนือกว่าหล่อน

“ถ้าหากจุดอ่อนไม่เจอก็สร้างจุดอ่อนให้พัตสิ ไบเพิร์นน่าจะรู้จักหมอเมธาดีกว่าพัต น่าจะมีบางเรื่องที่แตะไม่ได้ ถ้าไบเพิร์นใช้จุดนี้แล้วแนะนำให้พัตเสนองาน รับรองว่าหมอเมธาจะต้องไม่ให้ผ่านงานแน่ๆ แต่โบรท์สตาร์อาจเสียนั่นไป คิดๆ ดูแล้วก็อาจเสี่ยงเกินไป พี่กัณฑ์จะเดือดร้อน”

“พี่บอลเลิกเป็นห่วงพี่กัณฑ์ได้แล้วคะ ไบเพิร์นว่าแผนการนี้ดีที่สุด พี่กัณฑ์จะต้องเสียใจที่ทำแบบนี้กับไบเพิร์น และพี่พัตก็ควรจะไปจากวงการนี้ได้แล้ว”

รติมายกแก้วไวน์ขึ้นจิบ ยิ่งดื่มอารมณ์ก็ยิ่งคุกรุ่น คนอย่างหล่อนต้องเป็นหนึ่งเท่านั้น ชนกัณฑ์จะต้องเสียใจที่สูญเสียพิอาร์ผีมือตัวอย่างหล่อนไป

บรรยากาศงานปาร์ตี้เล็กๆ ที่คอนโดของชนิดาเป็นไปอย่างครึกครื้น ทุกคนแย่งกันพูดเพราะไม่ได้เจอกันมานาน โดยเฉพาะชนิดาที่หายหน้าหาย

ตาจากเพื่อนฝูงไปนาน แม้จะทราบข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกันและกัน จากโซเชียลมีเดีย ได้ติดต่อกันผ่านโปรแกรมสนทนา แต่ก็ไม่เหมือนการได้พบหน้ากันจริงๆ

“ฉันนึกว่าแกจะไม่กลับมากรุงเทพฯ แล้วจริงๆ นะเนี่ย กำลังคิดอยู่ ว่าถ้าแกไม่มา ก็แพลนว่าจะไปเยี่ยมแกที่เกาะ จะไปดูชีว่าแกแอบซ่อนสามีไว้ที่นั่นหรือเปล่า” มินตรา คุณแม่ลูกสองแซวด้วยท่าทางทะเล้น

“ต่อให้พลิกหาทั่วเกาะ แกก็ไม่เจอใครคนนั้นหรอก พวกแกนะทำเป็นคุยว่าจะไปเยี่ยมฉัน เอาจริงๆ ก็มีแค่เคนคนเดียวที่ไปหาบ่อยๆ”

“แหม พวกฉันมันไม่ได้ตัวคนเดียวแล้วนี่จะ สามีนะไม่เท่าไร แต่เรื่องลูกเล็กนี่แหละที่เป็นภาระ แค่ออกไปช้อปปิ้งสบายๆ ลักซ์ไอเมจหนึ่งยังแทบไม่มีเวลาเลย”

“อย่าว่าแต่ช้อปปิ้งเลย เวลานอนยังไม่มีเลย ที่มาหาแกวันนี้ พวกฉันถึงกับหิ้วลูกทั้งสามมาเลยนะ” พินดาว เพื่อนอีกคนเอ่ยแทรกขึ้นมาด้วยท่าทางเหนื่อยอ่อน

“ก็เพราะสภาพพวกแกเป็นแบบนี้ไง ฉันถึงไม่อยากมีแฟน อยู่คนเดียว ทำงานเก็บเงินไว้ใช้สบายๆ ตอนแก่ดีกว่า”

“แหม ชีวิตคุ้มกันก็ได้มีแต่ด้านแย่ๆ หรอก ถ้าแกเจอคนที่ใช่ ชีวิตมันก็สดใสซาบซ่าเหมือนเดินเล่นอยู่ในทุ่งลาเวนเดอร์ ฉันว่าสวยๆ เก๋ๆ อย่างแก โสดไม่นานหรอก หรือแก้ว่าง แม่หมอ” พินดาวสะกิดลึคนาเพื่อนสาวที่มีญาณทิพย์ และเป็นหลานสาวของใครชื่อดังซึ่งกำลังจ้วงเส้นบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปในหม้อกระทะร้อนกับฉัตรพลอย่างเอร็ดอร่อย

“ไม่รู้สิ เรื่องโสดไม่โสดมันไม่เกี่ยวกับหน้าตาหรอก แกอย่าเพิ่งกวนฉันได้ไหม คนกำลังหิวๆ อยู่ นี่ถ้าเสียจังหวะ ฉันโดนเคนแย่งลูกชิ้นแน่”

“แกกับเคนไปหิวโหยจากไหนกันมา สนใจพุดหน้อยสิ แล้วฉันก็อยากรู้แหละ ว่าเอาจริงๆ แกดูดวงแม่นหรือเปล่า”

ครั้นถูกทำ หญิงสาวจึงยอมทิ้งตะเกียบและหันมามองหน้าหล่อน

“พัต แก้อเคหรือเปล่าที่ฉันจะดูดวงให้แก”

“อืม ลองดูก็ได้ ฉันก็อยาการู้เหมือนกันว่าชีวิตของฉันต่อจากนี้จะเป็น
อย่างไร รู้สึกช่วงนี้ช่วยๆ ยังไงไม่รู้”

เวลาที่ซินตามีปัญหา การดูดวงไม่อยู่ในความคิดของหล่อนแม้แต่น้อย แต่ในเมื่อตอนนี้หล่อนยังไม่รู้เลยว่าปัญหาจริงๆ ของหล่อนคืออะไร แล้วก็ความรู้สึกสับสนแปลกๆ นั่นอีก บางทีสิ่งที่จะช่วยอธิบายสิ่งเหล่านี้ให้หล่อนได้ก็คือคำพยากรณ์

“วันนี้ฉันอาจดูให้ได้ไม่ชัดเจน เพราะไม่ได้เตรียมลูกแก้วพยากรณ์มาอีกอย่างเวลาดูดวงมันต้องใช้สมาธิ อยู่ในที่เงียบๆ ด้วย เตี้ยวตอนที่ฉันดูดวงให้พัต พวกแกก็นั่งกันเงียบๆ ก็แล้วกัน” ลัคนารีบออกตัว

ลัคนานั่งสมาธิครู่หนึ่ง ก่อนจะเอื้อมมือมาสัมผัสกับมือของหล่อน ซินตารู้สึกถึงพลังงานอุ่นที่เล่นผ่านมือของเพื่อนสาว ทำให้เริ่มขลุก

“แกกำลังจะพบเนื้อคู่ เขาเป็นคนสูงโปร่ง หน้าตาดี หน้าคมเข้ม บุคลิกเคร่งขรึม จริงจัง แต่บอกเลยว่าความรักของแกไม่ได้สมหวังง่ายๆ เพราะมีรักซ้อน ให้ระวังการหักหลังทรยศ มันอาจจะนำไปสู่การบาดเจ็บและความตาย” พุดจบลัคนาก็มองหน้าหล่อนหนึ่งด้วยแววตาเป็นห่วง ซินตาถึงกับพุดไม่ออก ส่วนเพื่อนๆ คนอื่นก็อึ้งกันไป

“กำลังฟังเพลีนเชื่อว่ายายพัตเจอเนื้อคู่ ทำไมหักมุมมาเป็นเรื่องความเป็นความตายได้ แก่มัวหรือเปล่าหนา” ฉันทูพลทำลายความเงียบและบรรยากาศอึมครึมด้วยเสียงเคียดๆ

“ฉันก็พุดตามที่เห็น ที่หักก็เพราะเป็นห่วง ถึงเราเปลี่ยนแปลงโชคชะตาไม่ได้ แต่ถ้าเรามีสติ คิดดีทำดีก็สามารถผ่อนหนักให้เป็นเบาได้ ช่วงนี้แกไปทำบุญบ้างก็ดีนะ”

“ถึงแกไม่บอกฉันก็จะไปทำบุญอยู่แล้ว ขอบใจนะหนา ฉันจะระวังตัวให้ดีๆ...ที่แกบอกว่าจะมีใครบาดเจ็บและตาย หวังว่าคนนั้นจะไม่ใช่นั่นนะ” ซินตาดมอย่างหวาดๆ

“ไม่ใช่หรอก แต่นั่นบอกรายละเอียดอะไรมากกว่านี้ไม่ได้ ระวังตัวให้ดีก็ส่วนหนึ่ง แต่อย่าลืมระวังหัวใจ เพราะคราวนี้แกจะตกหลุมรักใครมใหญ่จริงๆ”

เสียงร้องกรี๊ดกร๊าดดังขึ้น โดยเฉพาะณัฐพลที่ดูจะชอบใจกว่าใคร

“สรุปว่าเรื่องที่เกาหยว่าปวดจะตกหลุมรักใครมใหญ่นี้แหละแม่นสุดเคนคอนเฟิร์ม” ณัฐพลเอ่ยพลางทำท่าเลียนแบบหมอดูตั้งคนหนึ่ง

ชนิดาได้แต่ค้อนให้เพื่อนรักที่พยายามขงให้หล่อนมีความรักอยู่เรื่อยหว่าเมื่อนึกถึงคำว่าเนื้อคู่ ภาพของเมธาก็ปรากฏทาบขึ้นมาทันที หล่อนไม่ได้ตกหลุมรักแน่ๆ เขาก็แค่เป็นผู้ชายที่หล่อนพบหน้าบ่อยที่สุดช่วงนี้ก็เท่านั้น และชายหนุ่มผู้หล่อเหลาสมบูรณ์ราวกับถอดแบบมาจากเจ้าชายในนิทานก็ไม่มีทางชายตาแลผู้หญิงธรรมดาที่ซาดๆ เกินๆ อย่างหล่อนแน่

มนตร์วิเศษจากเจ้าชาย

การเดินทางไปจังหวัดนครราชสีมาเข้านี้ การจราจรค่อนข้างคับคั่ง เนื่องจากเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ แต่ก็ยังพอเคลื่อนตัวไปได้เรื่อยๆ ชนิตาเหม่อมองวิวผ่านกระจกข้างที่นั่ง คิดอะไรต่อมิอะไรเพลินๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ต้องหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับศูนย์สุขภาพฯ รวมทั้งเรื่องคำพยากรณ์ของลัคนาที่ณัฐพลบอกว่าไม่ควรเอามาใส่ใจ ถึงลัคนาจะไม่ได้เป็นหมอดูอาชีพ แต่เท่าที่ได้ยินกิตติศัพท์มา หญิงสาวพยากรณ์ได้แม่นยำกว่าพี่น้องทั้งสามคนที่ เป็นหมอดูชื่อดังแห่งยุค

การบาดเจ็บและความตายเกี่ยวข้องกับตัวหล่อนยังไง...เรื่องนี้ยังติดอยู่ในใจไม่หาย ส่วนเรื่องที่ลัคนาบอกว่าหล่อนจะเจอเนื้อคู่ที่หล่อเหลาและดูดี ถึงลักษณะที่บรรยายมาจะใกล้เคียงกับเมธาก็เถอะ แต่ชนิตาก็คิดว่ามันไม่มีทางเป็นไปได้

“พัด แกช่วยดูป้ายข้างหน้านี้หน่อยซิว่าใช้ทางเข้าศูนย์ฯ หรือเปล่า” ณัฐพลเอ่ยด้วยเสียงหงุดหงิดหน่อยๆ เพราะเหนื่อยที่ต้องขับรถทางไกลและตื่นเช้ากว่าปกติ ชนิตาไม่อยากให้เพื่อนอารมณ์เสียไปมากกว่านี้จึงรีบกดดู

แผนที่ที่ทางเลขาฯ ของนายแพทย์เมธาส่งมาให้

“ใช่ ตรงนี้แหละ แล้วขับตรงเข้าไปประมาณห้าร้อยเมตรนะ” ชนิตาเอ่ยพลางสูดลมหายใจเข้าลึกๆ และบอกตัวเองว่าไม่มีอะไรที่ต้องกลัวหรือกังวล โดยเฉพาะคำพยากรณ์ของลัคณาที่อาจจะไม่เกิดขึ้น

ครั้งรถเคลื่อนเข้าไปในอาณาจักรของนายแพทย์หนุ่ม ทั้งชนิตาและณัฐพลต่างตื่นตาตื่นใจกับความสวยงามของการออกแบบภูมิทัศน์ อาคารและพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลซึ่งโอบล้อมด้วยภูเขาเขียวขจี เห็นได้ชัดว่าเมธาพิถีพิถันทุกรายละเอียด เพราะนับตั้งแต่ทางเข้าที่ทำเป็นอุโมงค์ดอกไม้ขนาดมหึมานั้นก็ทำให้ผู้มาเยือนรู้สึกสดชื่น จะว่าไปแล้วที่นี่ดูคล้ายรีสอร์ทมากกว่าจะเป็นศูนย์สุขภาพ

“สถานที่จริงสวยกว่าในภาพหลายเท่า ค่อยคุ้มที่ตื่นแต่เช้าหน่อย ครั้งนี้คงได้ภาพเด็ดๆ หลายภาพ” ณัฐพลอุทานด้วยความตื่นเต้น งานอดิเรกของชายหนุ่มคือถ่ายรูปชายในเว็บไซต์ชายภาพออนไลน์ ดังนั้นไม่ว่าจะไปไหน ณัฐพลมักพกกล้องถ่ายรูปติดตัวไปด้วยเสมอ

“ก่อนที่แจะไปทำมาหากิน ช่วยฉันทำงานให้เสร็จก่อน” ชนิตารีบตักคอก่อนที่เพื่อนหนุ่มจะหายตัวไป

ณัฐพลนำรถไปจอดตรงลานจอดรถของคลับเฮาส์ เวลานัดหมายคือสิบโมงเช้า ชนิตาพอจะรู้ว่านิสัยเมธาว่าเขาชอบมาถึงก่อนเวลาอย่างน้อยสิบห้า นาที ดังนั้นจึงเผื่อเวลาล่วงหน้าก่อนครึ่งชั่วโมงเพื่อเป็นฝ่ายมารอลูกค้า

ถึงอย่างนั้นหล่อนก็ยังมาสายกว่านายแพทย์หนุ่มอยู่ดี เพราะเขามานั่งรออยู่แล้ว ช่างๆ เขาคือหญิงสาวที่นั่งอยู่บนรถเข็น สิ่งที่สะดุดตากลับเป็นชุดสูทสีขาวที่เธอคนนั้นใส่อยู่ มันคือตัวเดียวกันกับที่เขาแย่งหล่อนมา... ผู้หญิงแบบนี้แหละที่เหมาะสมกับเสื้อผ้าโก้หรู

ชนิตามัวแต่ยืนอึ้ง ณัฐพลจึงเป็นฝ่ายเดินไปทักทายลูกค้า

“สวัสดีครับคุณหมอ พวกผมมาถึงเร็วไปหน่อยต้องขอโทษด้วยนะครับ” ณัฐพลรีบออกตัว

“ไม่เป็นไรเลยครับ ผมเองก็มาถึงก่อนเวลานัด” นายแพทย์หนุ่มเอ่ยยิ้มๆ ก่อนจะแนะนำหญิงสาวในชุดสูทสีขาว

“นี่มุกตาภา เธอจะมาช่วยผมทำงานที่นี่” น้ำเสียงของเมธาอ่อนโยน และหวานเป็นพิเศษจนรู้สึกได้

“สวัสดิ์ค่ะ ยินดีที่ได้รู้จัก เรียกดิฉันว่า ‘มุก’ ก็ได้ เราน่าจะรุ่นเดียวกัน” มุกตาภายิ้มกว้างอย่างเป็นมิตร

แม้จะเป็นผู้หญิงด้วยกัน ชนิตาก็ยังรู้สึกว่าหญิงสาวผู้นี้มีเสน่ห์ ถึงเธอจะไม่ใช่มุขหญิงที่สวยงาม แต่สีหน้าแววตาที่บริสุทธิ์และจริงใจคือสิ่งที่สร้างความประทับใจตั้งแต่แรกพบ

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ ดิฉันชื่อชนิตา ส่วนเพื่อนดิฉันชื่อณัฐพล ดิฉันเป็นผู้รับผิดชอบโปรเจกต์นี้ ถ้าต้องการข้อมูลอะไรเพิ่มเติม ดิฉันจะสอบถามจากคุณมุกนะคะ” ดูๆ ไปแล้วหญิงสาวน่าจะคุยง่ายกว่านายแพทย์เมธา ถ้าไม่จำเป็นชนิตาก็ไม่อยากจะยุ่งกับนายแพทย์หนุ่มนักหรอก

“ถ้าคุณอยากรู้อะไรถามผมดีกว่า อย่าไปรบกวนมุก” นายแพทย์เมธาเอ่ยด้วยน้ำเสียงแข็งๆ

ชนิตายิ้มเจื่อน นี่หล่อนคงพูดขวางหูเขาอีกแล้ว อีตาหომเมธาต้องเป็นไปโพลาร์แน่ เดี่ยวดีเดี๋ยวร้าย บางทีเขาอาจเปิดศูนย์สุขภาพแห่งนี้เพื่อเยียวยาอาการทางจิตของเขาเอง

“พี่เมฆ ทำไมพูดแบบนี้กับคุณชนิตาล่ะคะ...ถ้ามีอะไรที่มุกพอช่วยได้ มุกยินดีค่ะ” มุกตาภาหันไปมองหน้าชายหนุ่มแบบเอือมๆ

ชนิตายิ้มตอบอีกฝ่าย หล่อนควรสงบปากสงบคำไว้ ชื่นทำอะไรให้เมธาไม่พอใจมากกว่านี้ เขาอาจยกเลิกงานนี้ได้ทุกเมื่อ และสิ่งที่ต้องจำให้ชื่นใจคือหล่อนไม่ควรวุ่นวายกับมุกตาภาให้มากนัก

“เราไปดูสถานที่กันเลยดีกว่า ผมมีเวลาไม่มากนักเพราะมีนัดต่อหลังจากนี้ ถ้าคุณมีคำถามหรือสงสัยอะไรก็ถามระหว่างที่เราเดินชมได้เลย” เมธาเอ่ยพลางเข็นรถเข็นของมุกตาภาออกจากคลับเฮาส์ อุ้มเธอขึ้นรถกอล์ฟ

ที่จอดรถอยู่ด้านหน้าด้วยความทะนุถนอม

เมื่อรถกอล์ฟเคลื่อนออกจากคลับเฮาส์ไปได้พักหนึ่งก็เข้าสู่บริเวณที่พักอาศัยของผู้พักพื้น นายแพทย์เมธาสั่งให้หยุดรถตรงนี้เป็นจุดแรก

“มุกนั่งรอพี่ในรถนะ” เมธาหันมาบอกหญิงสาว ก่อนจะเดินนำไปยังบ้านพักหลังหนึ่งที่อยู่ไม่ไกล

“เราพยายามทำศูนย์ฯ ของเราให้มีบรรยากาศเหมือนบ้านพักตากอากาศมากกว่าเป็นศูนย์ฟื้นฟูสุขภาพ เพราะไม่มีผู้ป่วยคนไหนหรอกที่อยากถูกตอกย้ำว่าตัวเองกำลังป่วย บรรยากาศภายในบ้านพักจะตกแต่งด้วยสีครีมและโทนสีพาสเทลอ่อนๆ สร้างความรู้สึกผ่อนคลายและสงบ มีระเบียบและสะอาดในส่วนตัวเพื่อการทำความกายภาพบำบัด ถึงจะอยู่ในบ้านพักตามลำพัง แต่ก็มีคนคอยดูแลตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ทุกหลังเป็นบ้านพักชั้นเดียวเพื่อความปลอดภัย...”

นายแพทย์เมธาพาเดินชมภายในบ้านพัก ซึ่งมีทั้งอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครันสำหรับผู้ป่วยและผู้ที่ต้องการพักฟื้น ตามผนังจะมีราวเหล็กให้เกาะเพื่อช่วยพยุงในการเดิน มีทางลาดสำหรับเข็นรถเข็น รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ในบ้านพักทำให้ชนิดาร์รับรู้ถึงความใส่ใจและความละเอียดถี่ถ้วนของนายแพทย์หนุ่ม ตอนนั้นหล่อนได้คำตอบแล้วว่าศูนย์สุขภาพแห่งนี้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อใคร

หลังจากเดินชมบ้านพักแล้ว เมธาก็พาไปยังบ้านพักรวม ซึ่งมีราคาค่าที่พักและบริการย่อมเยากว่าบ้านพักเดี่ยวมาก ทว่ามาตรฐานการดูแลและกิจกรรมฟื้นฟูสุขภาพก็ไม่ต่างกัน ทุกสัปดาห์จะมีเวิร์กช็อปต่างๆ ไม่ว่าจะโยคะ วาดภาพ จัดดอกไม้ ทำอาหาร หรือกิจกรรมส่งเสริมอาชีพให้ผู้พักพื้นร่วมทำได้ตามความสนใจ อีกทั้งยังมีสปาให้บริการอีกด้วย

ชนิดาจดยละเอียดเพิ่มเติมในส่วนที่ต้องการเน้นเพื่อประชาสัมพันธ์ คำใดๆ ที่หล่อนเขียนไว้คือคำว่า ‘มุกตาภา’ ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับศูนย์สุขภาพแห่งนี้เหมือนจะมีป้ายชื่อของหญิงสาวติดไว้ทุกหนทุกแห่ง

ชนิตามัวแต่คิดอะไรเพลินๆ จึงเดินสะดุดตอไม้จนล้มหัวเข้ากระแทกพื้น เจ็บตัวนะเรื่องเล็ก แต่สมมุติที่หล่อนจดไว้ลึกลับกระเด็นหลุดจากมือและแผ่นหน้าที่จดคำว่า ‘มุกตภา’ เต็มสองตา

นาที่นั่นหล่อนลืมความเจ็บปวดและความมออา ย คิดเพียงว่าจะต้อง ตะกายไปหยิบสมุดจดนั้นก่อนที่นายแพทย์หนุ่มจะเห็น อย่างน้อยในฐานะ สุภาพบุรุษ เขาก็ควรช่วยพยุงหล่อนก่อนจะหยิบสมุดเล่มนั้น ทว่ามันไม่เป็น ไปอย่างที่หล่อนคิด เพราะคนที่ปราดเข้ามาประคองหล่อนคือณัฐพล

“พัด ทำไมไม่แกชุ่มชามแบบนี้ เข้าจะถลอกไหมเนี่ย”

ชนิตาไม่สนใจเสียงร้องไวยวายเป็นเพื่อน สายตาของหล่อนพุ่งตรง ไปยังสมุดจดที่นายแพทย์หนุ่มก้าวไปหยิบมันขึ้นมา

ชนิตาดั้วชา อยากจะเป็นลมหมดสติตรงนี้เลยเมื่อเห็นสายตาคมๆ ของเมธาตอนที่ยื่นสมุดจดคืนให้หล่อน

“ระวังหน่อยสิคุณ ไม่อย่างนั้นคุณคงต้องมาพักฟื้นที่นี่เน่”

ชนิตาโล่งใจ อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้โกรธหรือไม่พอใจที่หล่อนเขียนชื่อ หญิงสาวสุดที่รักของเขาลงในสมุด

“อะ ฉันทจะระวังให้มากกว่านี้ คิดว่าวันนี้หน้าจะได้ข้อมูลครบแล้ว”

“ผมไม่เห็นคุณจะจดข้อมูลอะไรนอกจากคำว่า ‘มุกตภา’ แต่คุณก็ มาถูกทางแล้วละ เพราะผมสร้างที่นี้ขึ้นมาก็เพื่อเธอ”

อีกครั้งที่เมธาทำให้หล่อนอ้าปากค้าง เขามักพูดหรือทำอะไรที่หล่อน คาดเดาไม่ได้เสมอ บทจะแสดงออกหรือพูดอะไรก็จะโพล่งออกมาตรงๆ หล่อนนึกอิจฉามุกตภา ถึงหญิงสาวจะไซ่ร้ายที่เดินไม่ได้ แต่ก็ยังไซ่คดดีกว่า ใครอีกหลายคนเพราะมีคนรักเธอสุดหัวใจและทำเพื่อเธอขนาดนี้

“พอเรากลับไปที่คลับเฮาส์แล้ว ผมจะให้เจ้าหน้าที่ต้อนรับพาคุณ ทั้งสองไปพักที่บ้านพักหลังที่พาไปชม ถ้าต้องการอะไรก็บอกเจ้าหน้าที่ ต้อนรับของเราได้”

ชนิตาขอบคุณด้วยเสียงแผ่วเบา หล่อนยังคงเป็นไม้ พูดอะไรไม่ออก

ส่วนณัฐพลเองก็ดูเหมือนจะอึ้งๆ อยู่เหมือนกัน แต่รับรองว่าพออยู่ด้วยกันตามลำพังเมื่อไหร่ คงไม่มีใครยอมฟังใครพูดแน่

พนักงานต้อนรับพาชนิตาและณัฐพลกลับมายังบ้านพัก หญิงสาวดูเป็นคนคล่องแคล่วและมีมนุษยสัมพันธ์ดี ระหว่างทางก็แนะนำสถานที่ต่างๆ ที่น่าสนใจให้เพิ่มเติม โดยเฉพาะเรือนกระจกที่ปลูกกุหลาบหลากหลายสายพันธุ์ที่หายากจากทั่วโลกเอาไว้

“เรือนกระจกนี้อยู่ห่างจากบ้านพักมากไหมคะ” ชนิตารีบถามเพราะหมายมั่นว่าจะต้องแวะไปชมให้ได้ น่าแปลกที่นายแพทย์หนุ่มไม่ยกเอ่ยถึงทั้งที่เรือนกระจกหลังนี้สามารถใช้เป็นจุดขายได้

“ไม่ไกลมากหรอกค่ะ อยู่ด้านหลังคลับเฮาส์และติดกับบ้านพักของคุณหมอมะธาจริงๆ เดินไปได้แหละค่ะ ไม่ต้องใช้รถกอล์ฟหรอกค่ะ...ถ้าคุณต้องการอะไรเพิ่มเติมโทร. หาแจ้งได้ตลอดเลย” พนักงานสาวเอ่ยพลางบอกเบอร์โทรศัพท์ติดต่อ

“ขอบคุณครับ ผมว่าที่นี่น่าจะมีทุกอย่างพร้อมหมดแล้ว...ว่าแต่ผมขอถามอะไรหน่อยได้ไหม คุณมุกตาภาเป็นแฟนของคุณหมอมะธาหรือครับ” ชนิตาหันไปมองเพื่อนด้วยความตกใจ ไม่คิดว่าจู่ๆ ณัฐพลจะกล้าถาม

“คุณมุกเป็นน้องสาวคุณหมอมะคะ ตอนแรกทุกคนที่นี้ก็เข้าใจผิดคิดว่าเป็นแฟนกัน คุณหมอดูแลน้องดีดีนะคะ”

“ครับ ถ้าใครได้เป็นแฟนนี้โชคดีตายเลย” ณัฐพลเอ่ยพลางเหลือบมองเพื่อน

“นั่นสิคะ แจงก็อยากรู้ว่าผู้หญิงคนไหนจะหลายภรรยาบ้างในหัวใจของคุณหมอมะได้ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว แจงขอตัวก่อนนะคะ” เจ้าหน้าที่สาวคงกลัวว่าจะถูกชักใช้ต่อจึงรีบเดินออกจากที่พักไปอย่างรวดเร็ว

“เคน แก่ไปถามคุณแจงเค้าแบบนี้ได้ยังไง” ชนิตาหันมาเล่นงานเพื่อนที่ยืนยิ้มหน้าเป็นเล่น

“ทำไมจะถามไม่ได้ ฉันไม่ได้เป็นเหมือนแกะนะ อยากรู้จนนอกแทบระเบิดแต่ไม่กล้าถาม” ณิชพลทำหน้าที่ล้อเลียน

หล่อนเกลียดเพื่อนคนนี้ก็ตรงที่รู้จักหล่อนดีเกินไป

“จริงๆ แล้วจะเป็นอะไรกันก็ไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย” ชนิตาปากแข็ง ทั้งที่แทบจะกระอักตายด้วยความอยากรู้

“เกี่ยวสิจะ ในเมื่อเค้าเป็นพี่น้องกัน ทางแกก็สะดวก จะว่าไปแล้ว คำทำนายของยายนาทก็ชักเข้าเค้าละ”

“ไหนแกบอกว่าจะไม่ให้ฉันเชื่อคำทำนายของนาท”

“ฉันก็ไม่อยากให้แกคิดมากไป หมอตุ๋นกับหมอเดา แต่ถ้ามันเป็นเรื่องดี ๆ ก็น่าเชื่อนะ”

ชนิตาแอบเบ้าปาก ชายหนุ่มมีเหตุผลร้อยแปดที่จะสนับสนุนความคิดของตัวเอง

“ฉันขอยืนยันกับแกตรงนี้เลยว่าไม่ได้คิดอะไรกับหมอเมธาเกินเลยกว่าลูกคำจริงๆ แกไม่คิดเหมือนฉันหรอกว่าเขาเป็นพวกไปโพลาร์ ตอนที่เขาพูดเสียงเนิบๆ ว่าคุณไม่ได้จืดอะไรนอกจากคำว่า ‘มุกตภา’ ฉันจึงขุ่นลุกขี้เลย คิดว่าจะโดนด่าซะแล้ว”

“ไม่เลย ฉันว่าเค้าดูเป็นผู้ชายขี้นะ มีเสน่ห์ดีออก ยิ่งตอนที่เค้าพูดว่าผมสร้างที่นี่เพื่อเธอ ฟังแล้วขุ่นลุกมาก ลองคิดดูสิ ถ้าเขาพูดว่า ‘คุณชนิตาครับ ผมสร้างที่นี่เพื่อคุณ’ แกต้องดินตายไปตรงนั้นแน่ๆ” ณิชพลเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคลิ้มฝัน

“เชิญเกมโนไปคนเดียวเถอะ จะไปถ่ายรูปไม่ใช่เหรอ เดี่ยวแสงก็หมดหรอก ฉันจะออกไปเดินดูสถานที่เหมือนกัน”

พูดจบชนิตาก็หยิบมือถือเดินออกไปโดยไม่สนใจณิชพลอีก

หล่อนไม่รู้หรอกหนะว่าความรู้สึกของเมธาที่มีต่อมุกตภาจะเกินเลยกว่าความเป็นพี่น้องหรือไม่ แต่ที่หล่อนรู้คือเขาเป็นพี่ชายที่ดี ผิดกับพี่ชายของหล่อนอย่างลิบลับ หล่อนออกจากบ้านมาหลายวันแล้ว ชิดชลไม่คิด

แม้แต่จะโทร. หาทลอนเลย นึกแล้วก็น้อยใจจนน้ำตาพานไหลออกมา

ชนิตาก็มหันหน้าเดินงุดๆ แต่แล้วก็ชะงักเมื่อชนกับใครคนหนึ่งที่ได้เดินสวนมา พอเงยหน้ามองและเห็นว่าเป็นใครก็ปาดน้ำตาแทบไม่ทัน

“นี่คุณเจ็บเข่ามากถึงขนาดร้องไห้เลยหรอ ผมว่าเราไปทำแผลกันเถอะ” เมธาไม่พูดเปล่าแต่ยังซ้อนร่างหล่อนขึ้นมา ชนิตาตกใจร้องโวยวาย

“ปล่อยละ ฉันไม่ได้เป็นอะไร เดินเองได้”

“เงียบเถอะคุณ ผมจะไม่ยอมให้ใครต้องมาเจ็บป่วยที่ศูนย์สุขภาพของผม” เสียงเฉียบขาดของนายแพทย์หนุ่มบ่งบอกให้รู้ว่าหล่อนไม่ควรจะโต้แย้งเขาอีก

นายแพทย์เมธาอุ้มหล่อนมายังห้องฉุกเฉิน และสั่งให้พยาบาลประจำศูนย์พับขาทางแก้งทั้งสองข้างของหล่อนขึ้น เมื่อนายแพทย์หนุ่มเดินเข้ามาใกล้ ชนิตาก็ขยับตัวหลบทันทีที่ทำให้นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“นี่คุณกลัวหมอหรอ ทำเป็นเด็กๆ ไปได้”

ชนิตาอยากจะทำบอกว่าหล่อนไม่ได้กลัวหมอ แต่กลัวเขานี้แหละ อยู่ดีๆ ก็อุ้มหล่อนมาที่นี่โดยไม่คิดจะถามความสมัครใจ

“ทำไมฉันต้องกลัวด้วย คุณอยากตรวจอะไรก็ตรวจสิคะ”

พอหล่อนทำเสียงเหวี่ยงๆ ชายหนุ่มก็เลิกล้อเล่นและกลับมาเป็นคุณหมอผู้เงียบขรึมจริงจัง ชนิตามองตอนที่เขาคาะหัวเข้าหล่อนแล้วเปลออมยิ้ม หล่อนยอมรับว่าแพ้ทางผู้ชายที่ทำงานแก่ง

“หัวเข้าคุณปกตินะ มีแผลถลอกและช้ำนิดหน่อย เตี้ยวพอทำแผลแล้ว ผมจะให้ยาไปทานะ”

“ขอบคุณค่ะ จริงๆ คุณไม่ต้องลำบากเลย เจ็บนิดเดียวก็ทนไหวใจเดี้ยวก็หาย”

“ถ้ามันเถือหัวใจ ทำไมคุณต้องร้องไห้”

“เรื่องบางเรื่องมันก็ไม่ได้เกี่ยวกับอาการบาดเจ็บทางกายหรอคะ” ชนิตาเอ่ยยิ้มๆ ในเมื่อเขาซักหล่อนไม่เลิกก็คงต้องตอบให้มันจบๆ ไป ทว่า

นายแพทย์หนุ่มกลับทำในสิ่งที่หล่อนคาดไม่ถึงด้วยการโถมริมฝีปากมาเป่าลมอ่อนๆ ตรงหัวเข่าของหล่อน แต่ทำไมกลับทำให้แก้มของหล่อนร้อนร้าวผ่าวแทนซะอย่างนั้น

“พ่อผมเคยใช้วิธีนี้รักษาผมเวลาที่ขวัญเสีย...ผมไม่รู้หรอกว่าคุณเจ็บเพราะอะไร แต่ก็ขอให้คุณหายไวๆ” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยท่าทางเขินๆ ชนิดตาหน้าแดงช้ำน ชื่นเขาเข้ามาใกล้อีกนิดคงได้ยินเสียงหัวใจหล่อน

“ถ้าคุณรักษาเสร็จแล้ว ฉันขอตัวก่อนนะคะ เดี่ยวเพื่อนจะงงว่าหายไปไหน” พุดจบชนิดตาก็ลุกจากเตียงผู้ป่วยแล้วรีบเดินกลับไปยังบ้านพักด้วยความรู้สึกแปลกๆ ที่เกิดขึ้นในหัวใจ

เขาทำอะไรวลงไป...เมเธออยากจะตบปากตัวเองนัก ไม่รู้ว่าอะไรจิตใจทำให้เขาทำเรื่องเพี้ยนๆ ด้วยการเป่าโอมเพียงปลอบใจพี่อาร์สาวคนนั้น ทั้งที่ปกติเขาไม่เคยทำแบบนี้ให้ใครนอกจากมุกตาภา มันคงเป็นแค่ความสงสารระคนรู้สึกผิดละมั้งที่เขาเคยทำเรื่องแยะๆ กับเธอไว้ แล้วเขาก็เป็นประเภททนเห็นน้ำตาผู้หญิงไม่ได้ด้วยสิ

“พี่เมผมเป็นอะไรหรือเปล่าคะ มุกเห็นพี่นั่งใจลอย แทบจะไม่แตะก๋วยเตี๋ยวในซามเลย เย็นชืดหมดแล้ว”

เสียงติงของมุกตาภาทำให้นายแพทย์หนุ่มยิ้มแหย

“พี่คิดเรื่องงานนะ ว่าแต่มุกเออะ ทำไมกินนิดเดียว ไม่ถูกปากหรือเดี๋ยวพี่ให้เซฟทำมาให้ใหม่”

“มุกอิ่มแล้วค่ะ เมื่อเช้าพี่เมขจัดอาหารเข้าชุดใหญ่ให้ มุกกินจนแน่นท้อง พี่เมขลิแทบไม่กินอะไรเลย ทำงานหนักต้องกินเยอะๆ จะได้มีแรง”

“พี่กินไม่เยอะหรอก บางวันทำงานยุ่ง ต้องผ่าตัดหลายเคส แทบจะไม่มีเวลาแตะอาหารเลยด้วยซ้ำ”

“พี่เมขชอบบังคับคนอื่น แต่ตัวเองคือ...คือ มุกอยากให้มีคนมาปราบและดูแลพี่จัง อย่างคุณชนิดานี่ก็น่ารักดีนะคะ” มุกตาภาเอ่ยด้วยดวงตาเป็น

ประกาย

“อย่าบอกนะว่ามุกคิดจะเป็นแม่สื่อ พี่บอกไว้เลยว่าพี่ไม่ได้สนใจเธอ ตอนนี้สิ่งที่พี่ให้ความสำคัญมากที่สุดก็คืออยากให้มุกกลับมาเดินได้ และ ศูนย์ฯ แห่งนี้ประสบความสำเร็จ” เมธาเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“มุกรู้ค่ะ แต่พี่เมธาก็ไม่เห็นต้องปิดกั้นตัวเอง ปกติมุกไม่ถูกชะตากับใครง่ายๆ แต่มุกชอบคุณพ่ด ผู้หญิงเก่งและลุยๆ แบบนี้แหละที่เหมาะสมกับพี่เมธามากที่สุด”

“มุกไม่รู้จักจริงๆ เหมอว่าพี่ชอบผู้หญิงแบบไหน” ครั้งนี้นายแพทย์หนุ่มทอดสายตามองหญิงสาวเพื่อเผยความนัย มุกตามาหนึ่งไปครู่หนึ่งและหลบตาลง

“มุกอิมแล้ว ขอไปสูดอากาศข้างนอกดีกว่า” หญิงสาวเอ่ยพลางขยับรถเข็น แต่เขาจะไม่ยอมให้เธอหนีและทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แบบนี้

“เดี๋ยวพี่พาไปเอง มุกจะได้ช่วยพี่ดูรอบๆ ด้วยว่าควรจะปลูกต้นไม้หรือดอกไม้อะไรเพิ่มอีกหรือเปล่า พี่ว่าที่นั่นมันยังโล่งๆ อยู่” นายแพทย์เมธาเอ่ยพลางลุกขึ้นไปช่วยเข็นรถเข็น และพาออกไปยังบริเวณสวนที่ติดกับบริเวณคลับเฮาส์

“มาถึงพี่เมธาก็ใช้งานมุกเลยนะ” หญิงสาวเอ่ยล้อๆ แต่จับน้ำเสียงได้ว่าเก้อเขิน ทำให้เขารู้ว่ามุกตามายังไม่พร้อมให้เขารุกไปมากกว่านี้

“ก็ต้องให้คุ้มกับค่าอาหารที่พี่ซูนมุกหน่อยสิ แล้วเดี๋ยวพอศูนย์ฯ เปิดให้บริการ พี่อยากให้มุกเป็นวิทยากรช่วยสอนจัดดอกไม้ด้วย”

“ลูกค้าจะโอเคหรือคะ ถ้าวิทยากรเป็นคนพิการ...” หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจ

“มุกเลิกคิดว่าตัวเองเป็นคนพิการได้แล้ว พี่ว่ามุกจะให้กำลังใจลูกค้าได้ดี แล้วก็เป็นตัวอย่างให้เห็นด้วยว่าถ้าเรามีความหวังและกำลังใจ เราจะหายได้แน่นอน”

นายแพทย์หนุ่มเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้คุยกับมุกตามาเรื่องนี้ต่อ

เพราะรติมาเดินตรงมา

“สวัสดิ์ค่ะคุณหมอ ไบเฟิร์นตามมาช่วยงานพี่พัคค่ะ”

“สวัสดิ์ครับ จริงๆ คุณไบเฟิร์นไม่จำเป็นต้องมาที่นี่ก็ได้ เพราะคุณรู้จักที่นี่ดีอยู่แล้ว”

“ก็เพราะไบเฟิร์นรู้จักที่นี่ดีไงคะถึงต้องมาช่วยพี่พัค...แล้วไบเฟิร์นก็อยากขออนุญาตคุณหมอมหาเพื่อนมาพักด้วยคนนึงค่ะ”

“ตามสบายครับ จริงๆ คุณไม่ต้องขออนุญาตผมเลย คุณเองก็ถือว่าเป็นเจ้าของที่นี่เหมือนกัน”

“คุณพ่ออย่าเสมอค่ะว่าถ้าจะทำอะไรให้ขออนุญาตคุณหมอก่อน...แล้วผู้หญิงคนนี่ใครเอ่ย คนใช้คุณหมอหรือคะ คุณย่า เรายังไม่ได้เปิดให้บริการเลยนี่ค่ะ”

“เธอไม่ใช่คนใช้ แต่เป็นน้องสาวของผม” นายแพทย์หนุ่มเอ่ยเสียงแข็ง เขาไม่พอใจนักเวลาที่มีใครเรียกมุกตาภาว่าคนใช้หรือคนป่วย

รติมาหน้าเสียวและรีบยกมือไหว้ “ไบเฟิร์นไม่ทราบจริงๆ ค่ะ ต้องขอโทษคุณหมอและน้องสาวด้วยนะคะที่เสียมารยาท ฉันขอตัวก่อนนะคะ ไม่รบกวนแล้ว”

ยังไม่ทันที่รติมาจะเดินไป ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งหน้าตาดีก็เดินตามมา

“อ้าว ไบเฟิร์น มาอยู่ที่นี่เอง พี่ยกกระเป๋ามาไว้ที่คลับเฮาส์แล้วนะ”

“คุณหมอมคะ นี่พี่บอล เพื่อนของไบเฟิร์นเองค่ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” นายแพทย์หนุ่มทักทายอีกฝ่ายตามมารยาทและหันไปมุงมุกตาภาด้วยความเป็นห่วง เพราะเกรงว่าจะอึดอัดที่ต้องเจอแต่คนที่ไม่รู้จัก...ทว่าหญิงสาวไม่ได้อยู่ตรงนี่แล้ว